Anansi tussen god en duivel

Noni Lichtveld

bron
Noni Lichtveld, *Anansi tussen god en duivel*. Lemniscaat, Rotterdam / Novib, z.p. [Den Haag] 1997

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/lich005anan01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

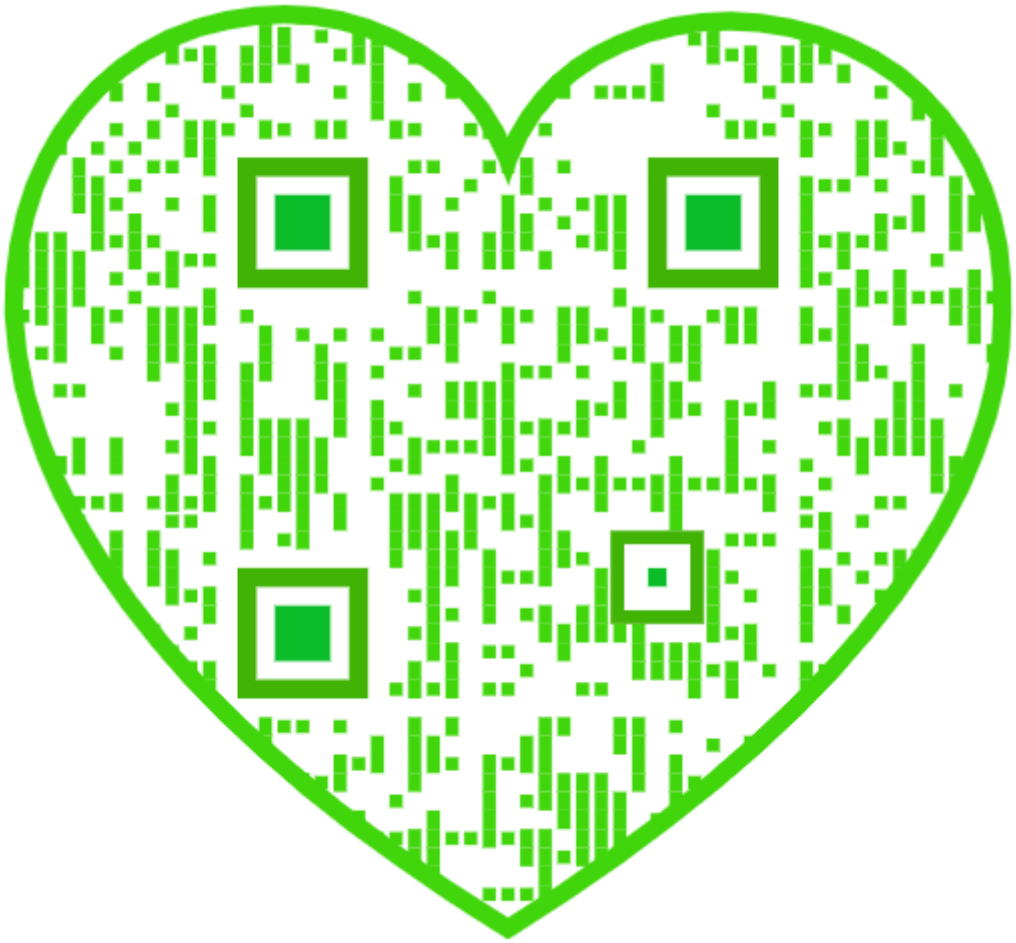

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

[Voorwoord]

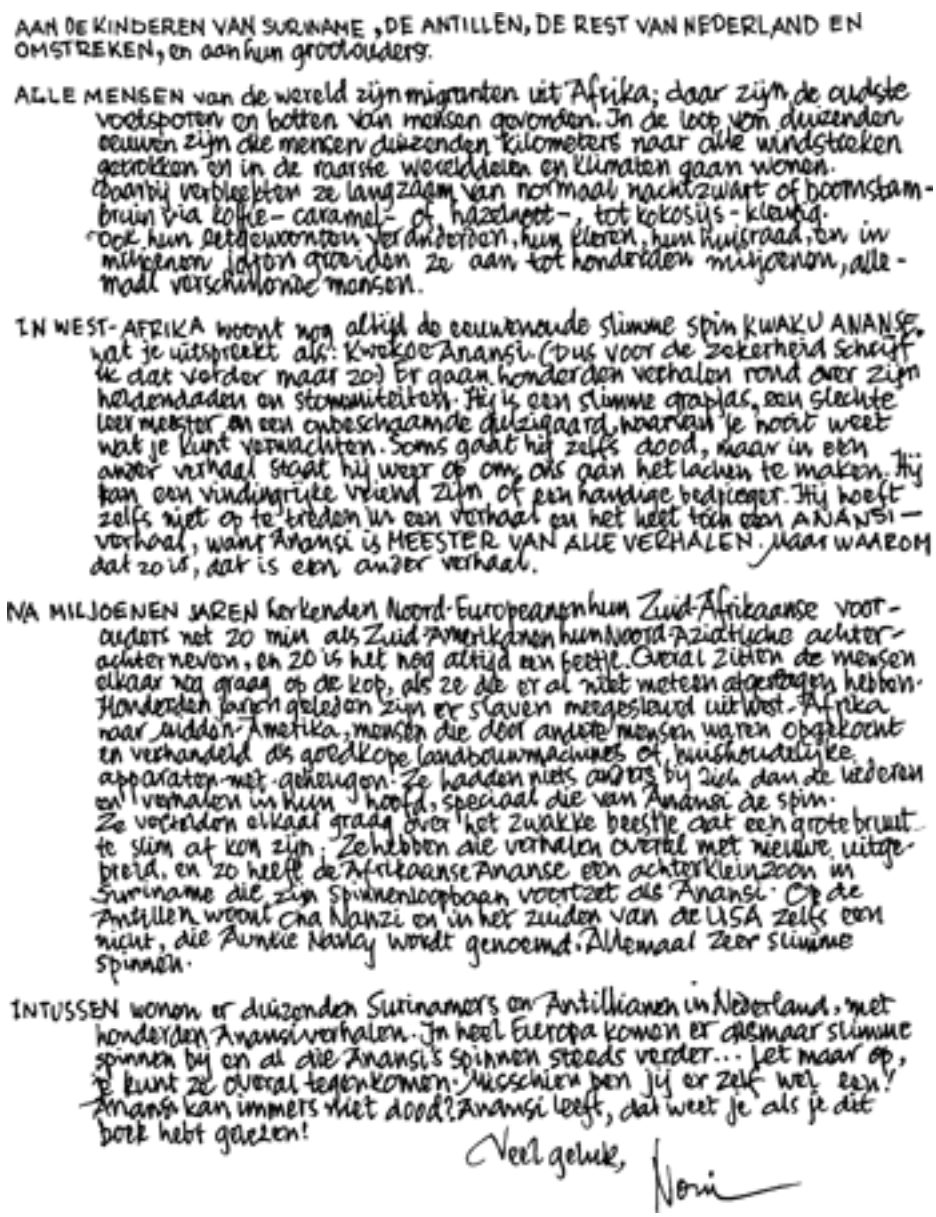

AAN DE KINDEREN VAN SURINAME, DE ANTILLEN, DE REST VAN NEDERLAND EN OMSTREKEN, en aan hun grootouders.

ALLE MENSEN van de wereld zijn migranten uit Afrika; daar zijn de oudste voetsporen en botten van mensen gevonden. In de loop van duizenden eeuwen zijn die mensen duizenden kilometers naar alle windstreken getrokken en in de raarste werelddelen en klimaten gaan wonen.
Daarbij verbleekten ze langzaam van normaal nachtzwart of boomstambruin via koffie- caramel- of hazelnoot-, tot kokosijs-kleurig.
Ook hun gedragingen veranderden, hun kleren, hun huisraad, en in miljoenen jaren groeiden ze aan tot honderden miljoenen, allemaal verschillende mensen.

IN WEST-AFRIKA woont nog altijd de eeuwenoude slimme spin KWAKU ANANSE, wat je uitspreekt als: Kwakoe Anansi. (Dus voor de zekerheid schrijf ik dat verder maar zo.) Er gaan honderden verhalen rond over zijn heldendaden en stommiteiten. Hij is een slimme grapjas, een slechte leermeester en een onbeschaamde duizendpoot, waarvan je nooit weet wat je kunt verwachten. Soms gaat hij zelfs dood, maar in een ander verhaal staat hij weer op om ons aan het lachen te maken. Hij kan een vindingrijke vriend zijn of een handige bedrieger. Hij hoeft zelfs niet op te treden in een verhaal en het heet toch een ANANSI-verhaal, want Anansi is MEESTER VAN ALLE VERHALEN. Maar WAAROM dat zo is, dat is een ander verhaal.

NA MILJOENEN JAREN herkenden Noord-Europeanen hun Zuid-Afrikaanse voorouders net zo min als Zuid-Amerikanen hun Noord-Aziatische achterachterneven, en zo is het nog altijd een feestje. Overal zitten de mensen elkaar nog graag op de kop, als ze die er al niet meteen afgeslagen hebben. Honderden jaren geleden zijn er slaven meegesleept uit West-Afrika naar zuidelijk Amerika, mensen die door andere mensen waren opgekocht en verhandeld als goedkope landbouwmachines of huishoudelijke apparaten met geheugen. Ze hadden niets anders bij zich dan de liederen en verhalen in hun hoofd, speciaal die van Anansi de spin. Ze vertelden elkaar graag over het zwakke beestje dat een grote bruut te slim af kon zijn. Ze hebben die verhalen overal met nieuwe uitgebreid, en zo heeft de Afrikaanse Ananse een achterkleinzoon in Suriname die zijn spinnenloopbaan voortzet als Anansi. Op de Antillen woont Cha Nanzi en in het zuiden van de USA zelfs een nicht, die Aunkie Nansy wordt genoemd. Allemaal zeer slimme spinnen.

INTUSSEN wonen er duizenden Surinamers en Antillianen in Nederland, met honderden Anansiverhalen. In heel Europa komen er alsmaar slimme spinnen bij en al die Anansi's spinnen steeds verder... Let maar op, je kunt ze overal tegenkomen. Misschien ben jij er zelf wel een! Anansi kan immers niet dood? Anansi leeft, dat weet je als je dit boek hebt gelezen!

Veel geluk,
Noni

Ook hun eetgewoonten veranderden, hun kleren, hun huisraad, en in miljoenen jaren groeiden ze aan tot honderden miljoenen, allemaal verschillende mensen.

IN WEST-AFRIKA woont nog altijd de eeuwenoude slimme spin KWAKU ANANSE, wat je uitspreekt als: Kwekoe Anansi. (Dus voor de zekerheid schrijf ik dat verder maar zo.) Er gaan honderden verhalen rond over zijn heldendaden en stommiteiten. Hij is een slimme grapjas, een slechte leermeester en een onbeschaamde gulzigaard, waarvan je nooit weet wat je kunt verwachten. Soms gaat hij zelfs dood, maar in een ander verhaal staat hij weer op om ons aan het lachen te maken. Hij kan een vindingrijke vriend zijn of een handige bedrieger. Hij hoeft zelfs niet op te treden in een verhaal en het heet tóch een ANANSI-verhaal, want Anansi is MEESTER VAN ALLE VERHALEN. Maar WAAROM dat zo is, dat is een ander verhaal.

NA MILJOENEN JAREN herkenden Noord-Europeanen hun Zuid-Afrikaanse voorouders net zo min als Zuid-Amerikanen hun Noord-Aziatische achterachterneven, en zo is het nog altijd een beetje. Overal zitten de mensen elkaar nog graag op de kop, als ze die er al niet meteen afgeslagen hebben.
Honderden jaren geleden zijn er slaven meegesleurd uit West-Afrika en verhandeld als goedkope landbouwmachines of huishoudelijke apparaten-met-geheugen. Ze hadden niets anders bij zich dan de liederen en verhalen in hun hoofd, speciaal die van Anansi de spin.
Ze vertelden elkaar graag over het beestje dat een grote bruut te slim af kon zijn. Ze hebben alle verhalen overal met nieuwe uitgebreid, en zo heeft de Afrikaanse Ananse een achterkleinzoon in Suriname die zijn spinnenloopbaan voortzet als Anansi. Op de Antillen woont Cha Nanzi en in het zuiden van de USA zelfs een nicht, die Auntie Nancy wordt genoemd. Allemaal zeer slimme spinnen.

INTUSSEN wonen er duizenden Surinamers en Antillianen in Nederland, met honderden Anansiverhalen. In heel Europa komen er alsmaar slimme spinnen bij en al die Anansi's spinnen steeds verder... Let maar op, je kunt ze overal tegenkomen. Misschien bij jij er zelf wel een! Anansi kan immers niet dood? Anansi leeft, dat weet je als je dit boek hebt gelezen!

Veel geluk.
Noni

God en Zijn familie

Ontzettend lang geleden, toen God de wereld net zo'n beetje in elkaar had zitten, toen woonde Hij in Afrika. Dat was alleen nog maar een grote zandbak voor de jonge God, waarin Hij wat probeerde met Zijn scheppingskracht. Hij was daar zo leuk bezig met heuvels en dalen, dat zweetdruppels van Zijn gezicht afvielen in het zand. En zo groot was derzelven Levenbrengende Potentie, dat overal waar deze vielen de een of andere boom opschoot: de knoestenbast, de palm, de grote baobab, en wat voor bomen er nog meer zijn.

Kleinere spetjes werden struikgewas; de koffieboom en de banaan en doornstruiken. En in Zijn ijver stootte God zich aan zo'n struik; er spatte een beetje van Zijn bloed over de grond. Daaruit ontstond de spin, die al meteen Kwekoe Anansi heette.

Uit sommige bebloede zandkorrels kwamen de dieren: vogels, de olifant en de giraf.

En andere, die met de wind verstoven, werden tot klein gebroed als mieren, kakkerlakken, vlooien.

Daarom was - lang vóór de nijlpaarden, apen en mensen - Kwekoe Anansi Gods naaste bloedverwant. En alle wezens noemden God 'Nyankopon'.

Eerst bouwde God een grote villa, waarin Hij al Zijn schepselen onderbracht. Zelf woonde Hij daar ook, dicht bij Zijn kinderen op de eerste etage. Dat was een Huis met Vele Kameren en iedereen vertoefde daar in blijdschap en vrede.

Maar op een dag was er een vrouw die honger had. Ze wilde vlug wat eten, ze nam haar stamper en begon cassave en bananen fijn te stampen voor haar foefoe. Ze stampte zo verwoed, ze hief haar stampstok zo hoog in de lucht dat ze ermee tegen het plafond aan stootte: PANG-bong, PANG-bong, PANG-bong!

Tot God, die boven woonde, wakker werd en riep: 'Hé vrouw! Zeg, ben je gek geworden? Wat is dat voor misbaar?'

'Sorry Nyankopon!' riep de vrouw terug. 'De honger vermoordt me! Straks komen mijn man en kinderen thuis, en als ik niet heel vlug wat eet, dan kan ik niet eens voor ze koken!' En ze stampte nog veel woedender voort, zodat ze niet kon horen wat God verder riep.

Nyankopon was zeer verbolgen over die onbeschaamdheid. Hij vond het eerbiedloos en liederlijk gedrag en dacht: Dat mens- en dierdom van Me deugt toch blijkbaar niet; Ik ga dat lasterlijk pak schepselen verlaten. En hij vertrok op staande voet naar een vacant verblijf boven de wolken, om af te zijn van dat schandaal.

Daar zat God boven in de lucht te mokken, terwijl Hij alsmaar bozer werd. 'Wat denkt dat mensdom wel met zijn godloochenende geluidsoverlast!' zo riep Hij Luider Stemme. 'Wie heeft het eigenlijk voor het zeggen hier?' En Hij barstte uit in een tirade van oergeluiden, die alle schepselen op aarde deed huiveren.

Zo nu en dan wierp Hij een snelle boze blik dwars door het wolkendek om te zien wat voor effect Zijn gedonder vermocht.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

‘Dat zal ze leren,’ sprak Hij zacht. En brulde toen weer: ‘Hoe was dat, stakkertjes?’

En dat was niet gering; de schepselen stonden verstijfd van schrik te kijken naar wat wij nog altijd ‘bliksem’ noemen.

Toen God ze daar zo zielig zag smolt Zijn gemoed in tranen; dat was de eerste voorjaarsregen uit de geschiedenis. En toen Hij zag hoe blij ze daarmee waren glimlachte Hij; daarom zegt sinds die dag het spreekwoord: ‘Na regen komt zonneschijn.’

(Het schijnt trouwens dat Nyankopon nog altijd af en toe Zijn hart moet luchten; het kan een onweer zijn of een orkaan. En daarbij spuit Hij valsgekleurde snottebellen uit Zijn neus; pas nu de radio is uitgevonden heten dat dan ‘elektronische storingen’.)

God was tenslotte weer vertederd door Zijn schepselen, maar zo dicht bij ze wonen wilde Hij niet meer. Hij gaf Zijn neef Anansi (die een spin was) opdracht om tussen Hemzelf en Zijn ontrouwe volkje heen en weer te reizen, om wederzijdse boodschappen via een spinnendraad ter plekke te bestellen. En zoals dat wel vaker voorkomt bij personen met relaties, heeft Spin sindsdien die taak gepast misbruikt.

Anansi hulpverlener

Op een keer was Kwekoe Anansi in de put geraakt die hij voor zuster Hert gegraven had. Dat kwam zo: Hert leefde in het bos, vlakbij de boomgaard van een familie flinke apen, de Kontromfi's. Dat was een grote tuin vol mooie vruchten. Hoe vaker Anansi langs die tuin kwam, hoe minder hij zich kon bedwingen. Hij nam er eerst een keertje één, toen twee; tenslotte verslond hij likkebaardend kilo's van die vruchten.

Het kon niet uitblijven: op een dag stond daar ineens een Kontromfi voor zijn neus. ‘Goed dat ik je zie, Anansi,’ zei die. ‘Kun jij me helpen? Een vraatzuchtig monster komt tegenwoordig onze tuin plunderen; elke morgen zijn de rijpste vruchten weg.’

‘Dat is het werk van een dief,’ zei Anansi.

‘Dat dacht ik ook,’ zei de Kontromfi. ‘Als ik die vent te pakken krijg maak ik gehakt van hem! Alleen, ik weet niet wie het is.’

‘Nou, dan kan ik je helpen,’ zei Anansi. ‘Ik heb wel een idee...’

‘Wie?’ vroeg de Kontromfi. ‘Ik vreet hem op met huid en haar!’

‘Dat moet zuster Hert zijn,’ zei Anansi, ‘die woont hiernaast in het bos. Dat is pas lekker, als je daar gehakt van maakt! Als ik morgen mag komen eten bij jullie, dan pak ik haar wel. Ga jij maar rustig slapen thuis.’

Die nacht zat Anansi weer in de tuin, waar de vruchten in het maanlicht hingen te glanzen. Terwijl hij zich ongepast te barsten at, brak hij een heel stel takken van de bomen.

Daarna groef hij een diepe kuil in het pad waar zuster Hert elke morgen langskwam. Dat was een heel karwei, zo met zijn volle pens. Toen het eindelijk klaar was legde hij de takken eroverheen, maar ineens viel hij de kuil in.

‘Ook als Hert níet komt hangt mij een lekker ontbijt boven het hoofd,’ zei hij vrolijk. ‘Er zitten nog heel wat vruchten aan die takken.’ En hij viel prompt in slaap.

Hij werd pas wakker omdat iemand riep:

‘Hé, broeder Kwekoe! Wat doe je daar? Ben je verongelukt of ben je aan het jagen?’

Ja, het was zuster Hert.

‘Hallo, ik was een dief aan het vangen,’ zei Kwekoe. ‘Maar ik ben stijf geworden van het zitten. Kom me even helpen, dan krijg je een heerlijk fruit-ontbijt.’

Hert sprong bij Anansi in de kuil en hij gaf haar een touw. ‘Wikkel dat om je schouders,’ zei hij. ‘Dan kun je mij er met één hoge sprong zó uittrekken.’ En Anansi draaide het touw om haar heen of hij een rollade voorbereidde. Maar toen hij ook haar poten wilde omwikkelen riep Hert ineens: ‘Zo is het wel genoeg!’ Ze vloog de kuil uit, het touw schoot uit Anansi's handen en hij lag verkreukeld op de kant. Daar verdween zuster Hert in vliegende vaart, met het touw als een wimpel achter zich aan, tot het losschoot en op de grond viel.

Plotseling stond die Kontromfi weer voor Anansi. ‘Waar blijf jij met die dief?’ riep hij woedend. ‘Kijk wat een zwaarvernielde bomen! Die gluiperd is met dit touw dwars door de jonge aanplant gedenderd. Alles kapot! Wat een schade! Jij hebt mij hertenbout beloofd en ik heb mijn hele familie een feestmaal beloofd! Het vuur ligt klaar met de bakpan ernaast, en wat nu?’

‘Sorry,’ schutterde Anansi. ‘Soms loopt niet alles volgens plan...’

‘Dan zal ik... spinnenkoteletjes van jou hakken!’ riep de Kontromfi en hij greep Anansi bij zijn lurven. Hij draaide hem in het touw, datzelfde van de hertenrollade.

‘Ik kan het niet helpen,’ jammerde Anansi. ‘Ik zal het allemaal goedmaken met jullie, ik zweer het en beloof!’

De familie Kontromfi kwam aangedanst, vrolijk zingend bij de muziek van blikken borden en houten lepels. ‘Hallo, hoera!’ riepen ze. ‘Welke verrassing krijgen we te eten? Waar heeft Anansi voor gezorgd?’

De eerste Kontromfi was in een hoge palmboom gevlogen met Anansi als een bundeltje brandhout onder zijn arm. ‘Gestoofde kool!’ riep hij. ‘Die schurk heeft ons bedrogen! Hak hem maar in mootjes!’ En daar liet hij Anansi plotseling vallen. Alleen het eind van het touw hield hij stevig vast, zodat Kwekoe als een tol omlaag kwam duizelen voor de voeten van de apen.

‘Wij lusten geen spinnenbillen!’ riepen ze walgend. ‘Wij willen lekkere dingen! Bananensoep, kouseband, kokosnoot!’ En ze stoven naar alle kanten de plantage in om soepmateriaal te zoeken. Die kwaaie aap liet eerst zijn boosheid en toen zichzelf de boom uit zakken.

‘Je hoort het vriend,’ zei Anansi, nog steeds duizelig. ‘Ik ben geen bruikbaar voedsel. Ik maak alles goed met jullie: zeg maar wat ik voor je kan doen.’

De Kontromfi dacht na. ‘Ik heb heel veel schade. Ik moet een heleboel geld hebben,’ zei hij tenslotte. ‘Een schadevergoeding zal mijn familie beter bevallen dan saté van spin.’

Dat was wel even een probleem voor Anansi, maar ja... iemand van zijn komaf zit het probleem-oplossen in het bloed. ‘Natuurlijk!’ riep hij blij. ‘Ik ga direct contact opnemen met de bank. Toevallig ben ik een neefje van de allerhoogste Opperdirecteur.’

Dus kwam dat conflict tussen Anansi en de Kontromfi's weer dik in orde, want niet voor niets is hij de slimme spin Anansi. En geld kan wonderen doen, vooral als het van hogerhand afkomstig is. Dan is het altijd Wonderdadig.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

De voetbalwedstrijd

Eens had God geld geleend aan de een of andere aap, dat wil zeggen: Kwekoe Anansi kwam bij Nyankopon om bijstand aan te vragen wegens verplichtingen aan zeker iemand van de familie Kontromfi.

‘Lieve Heer Oom,’ sprak hij eerbiedig. ‘Het gaat om een probleemgeval, een nijver schepsel dat door onheil is getroffen. Hij heeft onverwacht schade aan zijn plantage, hij zou geweldig zijn geholpen als U hem wat geld kon lenen.’

En God, in Zijn Alwetendheid, zag dat Anansi hoogst oprecht met dat geval zeer in zijn maag zat. Daarom zei Hij: ‘Nou ja, dat moet dan maar. Hier is het geld, maar vraag wel een kwitantie.’

Maar soms wil Nyankopon Zijn schepselen wel eens beproeven, om zeker te zijn dat zij Hem niet vergeten. Dus riep Hij op een dag Kwekoe Anansi bij zich terug, die floep-floep-floep omhoog kwam hollen langs zijn spinnendraad.

‘Mijn waarde neef,’ zei Hij. ‘Je weet toch nog dat Ik wat geld geleend heb aan de een of andere apenvriend van jou? Ik vind hier je kwitantie waarin staat: binnen drie maanden terug... en tegen rente... Dat is als Ik de datum zie drie jaar geleden. Hoe staat die zaak? Wat is dat voor cliënt?’

‘Een heel betrouwbare Kontromfi,’ zei Anansi. ‘Ik weet zijn voornaam niet, maar dat zoek ik zo snel mogelijk uit.’

Direct ging hij naar de familie Kontromfi en iedereen was blij om hem te zien.

‘Wat breng je nu weer voor weldaad van Nyankopon?’ riepen ze vrolijk. Sinds Kwekoe met dat geld gekomen was, kon hij geen kwaad meer doen.

‘Iets heel moderns!’ zei Anansi. ‘Mijn Oom heeft besloten dat ik een voetbalclub moet oprichten met jullie!’

‘Haaa!’ juichten alle apen. ‘Maar wie zal onze trainer zijn?’

‘Ik natuurlijk,’ zei Anansi. ‘En als wij vlijtig oefenen, dan zal Nyankopon persoonlijk sponsor zijn.’

Binnen de kortste keren liepen de Kontromfi's zich dagelijks de apenbenen uit hun apengatjes. Zulke voetballers had je nog nooit gezien! Wat een passes, dribbels, apencorners, tackels en strafschoppen konden die uitdelen! Als dat zo uitkwam renden ze doodgewoon op beide handen verder. En ze konden zo behendig over elkaar

buitelen en apenkoppen, dat je niet wist wie de beste speler was; ze waren allemaal even watervlug. Ze leken ook nog op elkaar als druppels water. Zelfs Kwekoe Spin, die toch heel goede ogen had, kon ze nooit uit elkaar houden.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

Dat ging een hele tijd vrolijk verder, tot er alweer een oproep kwam van Nyankopon. ‘Hoe is het nu?’ vroeg God. ‘Weet je al welke Kontromfi dat geld van me geleend heeft? En heeft hij al terugbetaald?’

Anansi boog zijn hoofd eerbiedig. ‘Bijna, zeer vereerde Oom,’ zei hij. ‘Ik heb die apen nu allemaal aardig op een rijtje. Maar zonder Uw Verheven Steun zal het niet gaan.’ Hij vertelde enthousiast over zijn voetbalclub, wat Nyankopon in Zijn Alwetendheid natuurlijk allang wist - maar ook in Zijn Alwijsheid niet liet blijken, want hij zei: ‘Het gaat hier niet om spelletjes. Ik geef je nog een week om Mij die wanbetaler aan te wijzen.’

‘Komt in orde,’ zei Anansi. ‘Als U mij helpt aan nette pakken voor mijn spelers, dan nodig ik U uit voor onze eerste wedstrijd.’

Na de volgende training blies Anansi keihard op zijn fluit en al zijn spelers traden aan in eindeloos gelid.

‘Vandaag gaan we een elftal selecteren!’ riep Anansi. ‘Je weet wie onze sponsor is! Dit wordt een elftal van verdienste. Wie mee wil doen moet eerst examen doen in deugdzaamheid!’

En hij vroeg alle apen één voor één: ‘Hoe is het eigenlijk met jouw geweten? Wat is het slechtste dat je ooit gedaan hebt?’

Sommige apen wisten bij Nyankopon niet wat ze daarop moesten antwoorden, andere kwamen met hele reeksen wandaden die nergens op sloegen. De meeste zwoeren dat ze nog nooit iets slechts hadden gedaan. Eén dacht dat je alleen mee mocht doen als je een echte slechterik was, en die bekende zulke vreselijke moorden, brandstichtingen en overvallen, dat je geen Anansi hoefde te zijn om meteen te weten dat hij alles uit zijn vier duimen had gezogen. Een paar apen vertelden maar wat:

‘Toen ik zes was heb ik een kauwgumpje gestolen van mijn oma,’ of:

‘Ik heb een brief verloren die ik moest posten voor mijn zieke zusje,’ of:

‘Ik had een keer in het bad gepiest.’

Tenslotte was er één die zei: ‘Ik heb jou zelf een keer gedreigd, Anansi, dat ik satéblokjes zou hakken van je.’

Anansi schrok: dat moest hem zijn, die ene aap waarvoor hij geld geleend had van Nyankopon, zodat die aap zijn woede zou vergeten. ‘Weet je dat zeker?’ vroeg hij nog. ‘Ik zal het nooit vergeten,’ zei de aap berouwvol, ‘al weet ik niet meer wat de aanleiding was. Misschien zei ik iets anders zoals “worstvlees”, maar dat ik jou wou hakken weet ik goed. En dat jij toen toch heel erg aardig bent geweest.’

Toen glimlachten ze allebei en zuchtten opgelucht.

‘Dat was een heel moedige bekentenis van jou,’ zei Kwekoe plechtig. ‘Daarom krijg jij het prachtigste kostuum van mij!’

Op de dag van de wedstrijd hingen Gods schepselen al vroeg rond bij een grote, ovale grasplek in het bos. Daar zaten hagedissen, antilopen, olifanten in alle lagen van het struikgewas. Daar waren mieren en kameleons en slangen; bij honderden keken ze neer vanuit de bomen. Daar vlogen vlinders rond en paradijsvogels en gieren, die alles meer van bovenaf bezagen.

Tot daar tenslotte onder luid gekwetter en gebrul Gods Eigen Elftal op het veld verscheen: wat zagen ze er prachtig uit! Vooral Kwekoe Anansi, die als coach optrad. Hij droeg een helm met gouden balletjes en in zijn hand hield hij een staf, waarop een gouden spinnenweb met middenin - geen spin nee, maar een gouden voetbal. Aan zijn voeten had hij feestsandalen met gouden voetballetjes op de wreef.

Zijn spelers droegen bloezen waarop in diamant NYANKOPON was geborduurd. Hun kousen waren elegant: vol rinkelende schelpjes en kettinkjes, zodat bij elke capriool een vrolijk ritme klonk. Kijk die keeper met zijn pet! Een pet als een volrijpe kalebas met een klep zo lang als een bananenblad! Een buitelende, stuiterende tros bananen leek hij wel.

De ‘Ooh!'s’ en ‘Aah!'s’ waren niet van de lucht toen dat elftal verscheen, en Nyankopon, die incognito naast Anansi op de tribune zat, kon werkelijk voldaan zijn over Zijn Elftal.

De tegenstanders, een elftal van giraffen dat al heel lang in de competitie zat, hadden meteen een achterstand in populariteit. Ze maakten niet lang na de aftrap een verrassings-doelpunt; en dat vond het publiek maar half geslaagd.

Toen gingen de apen er pas goed op los: ze rolden als een stoomwals naar het vijandelijke doel, ze duikelden als

kakkerlakken tussen de spillepoten van de tegenpartij door, zodat de giraffen als onhandige hijskranen in het rond stonden te tollen. Ze schoten het ene doelpunt na het andere...

Eindelijk speelde de tegenpartij het klaar om een superhoge kopbal naar het doel der Kontromfi's te schieten. Maar toen ramde die groene pet naar voren of hij zelf een voetbal was en plukte met één hand de bal uit de lucht als een nootje uit een palmboom. Daarna liet hij er minutenlang zo'n staaltje van jongleren mee zien, dat heel het bos zo ongeveer ontbladerde van het gejuich.

Nyankopon, die voor de gelegenheid in de gedaante van een leeuw was, bleef onverstoorbaar. Hij zei alleen: ‘Neef Kwekoe, wie van deze apen is de wanbetaler?’

‘Die staat daar in het doel, Heer Oom,’ zei Anansi fijntjes. En als je denkt dat God die keeper Kontromfi toen met Zijn Toorn getroffen heeft... welnee! Hij was waarachtig apetrots op zijn Volmaakte Doelman! Vandaar dat sommigen het voetballen nog altijd als een goddelijke sport beschouwen, terwijl anderen er alleen maar pijn in hun nek van krijgen.

De liefde van een jonge kikker

In Afrika spraken alle dieren hun eigen taal en allemaal konden ze elkaar verstaan. De vogels verstonden het geschater van de apen. De apen verstonden het gekwispel van de vissen. De vissen verstonden het gekwetter van de vogels.

Allemaal dronken ze uit de rivier en ze waren heel tevreden, want er was eten in overvloed.

Bij de rivier woonde een uitgebreide kikkerfamilie en dat was me daar 's nachts een gekwaak! Een constante kikkerfonie, kun je wel zeggen.

Een van die kikkers was de kleine Kwekoe, die net zo heette als Anansi, omdat hij op woensdag geboren was. Hij kon het hardste kwaken van de hele familie en daarom mocht hij boven in het riet kwaken, de ereplaats der allerbeste kwakers.

Kwekoe was zo gek op die ereplaats, dat hij zelfs overdag niet beneden kwam.

De andere kikkers kropen dan in de koele modder, maar Kwekoe liet zich desnoods bakken bij de hoogste zonnestand.

Zo zat hij weer een keer te hijgen van de hitte, toen hij verrast werd door een heerlijk koel briesje; net zo'n ventilator die ze in hete kantoren zetten. Hij keek rond, hij keek naar boven, en zoiets raars had hij nog nooit gezien. Daar vloog een slang heen en weer met aan het eind een kwast! Kwekoe wou weten waaraan die slang zich vasthield... Daar zag hij iets verschrikkelijk geks! De slang had een enorme kop, een rare kop... Dat was compleet een apart beest, en die slang was zijn staart. Wat een fantastisch dier was dat. Kwekoe was meteen smoorverkikkerd. Wat een prachtige zwarte ogen; ze glansden als de rivier bij maanlicht. En die huid, zo glanzend-glad als een bananenstengel. Hij legde zijn handjes op de mooie bil van dat beest.

‘Wat doe je!’ riep het dier met een zwiep van haar staart, zodat Kwekoe bijna de modder in vloog.

‘Ik wil u niet plagen,’ zei hij. ‘Ik ben juist vol bewondering...’

‘Wat ben jij voor een rare?’ vroeg ze met zwoele stem.

‘Ik ben de kikker Kwekoe,’ zei Kwekoe snel. ‘Hé, ik ben meisje Koe,’ zei het dier. ‘En ik heet Kwasiba.’

Zo raakten die twee aan de praat en het was dadelijk duidelijk dat ze elkaar graag mochten.

Kwekoe vertelde aan iedereen die hij tegenkwam over zijn nieuwe kennis.

‘Een koe?’ vroegen zijn vrienden.

‘Wat moet je met een koe? Zo'n beest is toch veel te groot voor een kikker? Runderen, die komen uit het buitenland, van de savanne. Nou, en dan weet je het wel! Zuipen dat die kunnen... vier magen hebben ze en die moeten allemaal vol!’ En zo nog een heleboel praatjes.

Maar Kwekoe wist dat zijn Kwasiba anders was. Hij dacht: Als alles waar is wat iedereen zegt over runderen, dan zal ik haar leren wat de zeden en gewoonten zijn hier in het riet en hoe gelukkig ze kan worden als ze zich daarbij aanpast.

Hij bracht haar een mooi cadeautje, een handtasje van gras.

‘Oeh, wat snoezig van je,’ zei Kwasiba en vrat het kunstwerkje in één hap op.

‘Kwasiba!’ riep Kwekoe verschrikt. ‘Wat doe je nou...’ Zouden zijn vrienden gelijk hebben? Waren koeien alleen maar ongevoelige grasmaaimachines, zonder manieren?

‘Kwasiba,’ zei hij vriendelijk, ‘dit was geen flutcadeau om op te eten, dit was een tasje dat ik zelf gevlochten heb. Het was om dingen in te doen en te bewaren...’

‘O god!’ riep Kwasiba geschrokken. ‘Wat vreselijk dom van mij, wacht even!’ En zoals koeien de boel weer bovenhalen om te herkauwen, deed ze een klein kokhalsje en daar lag het tasje weer in het gras. Het was wel een beetje verfrommeld, maar ze spoelde het snel uit in de rivier tot het weer fris en netjes was.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik dacht dat het een hapje gras was. Maar het is prachtig - en zelfgemaakt? Dank je, lieve Kwekoe! Wat knap zijn kikkers toch, en jij helemaal.’ En ze stak haar grote slobbersnoet naar voren om Kwekoe een kusje te geven.

Zo bloeide de liefde op tussen Kwasiba Koe en Kwekoe Kikker.

Maar de familie Kikker was niet blij met de relatie. Pa Kikker hoorde van alle kanten praatjes over de verkering, en hij sprak zijn zoon vermanend toe.

‘Wat denk jij wel?’ vroeg hij. ‘Je bent dan wel oud genoeg om meisjes leuk te vinden, maar waarom niet je eigen soort? Wat zie je in zo'n kalf? Weet jij niet wat voor reputatie dat slag meiden heeft?’

‘Ze kan leuk springen,’ zei Kwekoe verlegen. ‘En ze bewondert ons kikkers...’

Pa Kikker was niet overtuigd. ‘Geen zoon van mij laat zich in met een meid met horens op haar kop!’ riep hij boos.

En dat was dat.

Maar het kwaad was al geschied. Hoe meer zijn vader op hem schold, hoe meer de andere kikkers grapjes maakten, hoe zekerder Kwekoe wist dat zijn vriendin Kwasiba heel bijzonder was.

Hij dacht: Wat maken ze zich druk over een gewoon vriendinnetje? Ze doen of ik met haar wil trouwen! En hij kwam op het idee dat hij dat eigenlijk wel wilde, want hij wist zeker dat hij ontzettend veel van haar hield. Het was onontkoombaar, ook omdat ze elkaar zo vaak bij maneschijn zagen. Op een keer zei Kwekoe: ‘Kwasiba, ze zeuren thuis over onze vriendschap, maar daar trek ik me niets van aan. Ik vind je aardig en zo blijft het.’

‘Ik heb thuis ook gedonder,’ zei Kwasiba. ‘Niets aan te doen...’

‘Konden we maar altijd bij elkaar zijn...’ droomde Kwekoe.

‘Wil jij dat echt?’ vroeg Kwasiba.

‘Natuurlijk,’ zei Kwekoe. ‘Dan konden die kwekkers thuis verrekken.’

‘Heerlijk!’ riep Kwasiba en zwijmelend legde ze haar staart om Kwekoe's hals. ‘Dat wil ik ook! Dan gaan wij trouwen!’

En ze knuffelden tot de dageraad.

Zo had Kwekoe ineens een huwelijksaanzoek gedaan. Maar volgens kikkerregels moest de bruidegom met zijn vader bij de familie van de bruid haar hand gaan vragen, en dat was wat! De vreemdgepaarde verloofden waren vastbesloten, en Kwekoe liep met opgezwollen borst voor zijn vader uit.

Mijn arme zoon is gek geworden, dacht vader Kikker. Er schijnt niks aan te doen te zijn. Hij hoopte dat die runderfamilie ook geen barst zou voelen voor dat vreemde huwelijk, en dan zou alles wederzijds meteen van de baan zijn.

Dat was niet slecht gegokt. Er ontstond regelrechte paniek toen die twee daar aankwamen! Pa Kikker had nog geen mond open kunnen doen, of het geloei was niet van de lucht.

‘Wat komt u hier kwaken?’ vroeg Pa Stier ijzig, terwijl Kwasiba verlegen in haar neusgat likte.

‘Mijn zoon Kwekoe...’ begon Pa Kikker verward, ‘is aan een ernstige... afwijking ten prooi gevallen...’

‘Mijn dochter is geen afwijking!’ loeide Pa Stier verontwaardigd. ‘Mijn dochter kent geen prooidieren! Jullie begrijpen niets van ons runderras, wij zijn een zuiver vegetarisch volk! Zinloos met u te praten!’ Daarbij schudde hij dreigend zijn horens en krabde met zijn hoeven in de grond.

Alles leek afgedaan voor het begonnen was. De kikkers stoven hop-hop-hop naar huis, ze vreesden voor hun leven. En daarna kreeg die arme Kwasiba de wind van voren. ‘Ontaarde dochter!’ riep haar pa. ‘Hoe durf je dat stel nachtkwakende modderkruipers hier te laten komen? Wou jij het leven door met zo'n beschimmelde moddervlo? Ondankbaar kalf! Het wordt tijd dat die gekkigheid ophoudt! Volgende maand trouw jij met je neef Shama, dat is een verdienstelijk rund van zuiver stamboek. Een vurig kereltje met stierenbloed!’

Moeder Koe probeerde nog het zaakje wat te sussen - maar nee, Kwasiba was de klos. Ze werd verder bewaakt door nichten, zusters, tantes, en het werd haar streng verboden om alleen naar de rivier te gaan. Maar ja, die nichtjes en zusjes hadden medelijden met haar, want die neef Shama, dat vonden ze allemaal een onbehouwen ossenkop. En haar tantes lagen het liefst de vliegen te verjagen in de schaduw, met geen andere zorg dan herkauwen.

Zo zag Kwasiba kans om op een nacht weg te komen en Kwekoe op te zoeken.

Haar zusjes en nichtjes slopen meteen achter haar aan, maar de tantes bleven rustig staan dommelen onder hun favoriete palmboom. Snel vond Kwasiba Kwekoe en ze fluisterde: ‘Geliefde, men wil mij uithuwelijken... Ik ben wanhopig, wat moet ik doen?’

Bevend omhelsden ze elkaar.

‘Er is nog maar één oplossing,’ fluisterde Kwekoe. ‘Ik spring tussen je horens, dan gaan we ervandoor.’

En zo gebeurde het. Kwasiba zette flink de draf erin en bij het ochtendgloren waren ze in een ver land stroomopwaarts, waar niemand ze een strobreed in de weg legde om te trouwen.

Intussen was Kwasiba's vlucht ontdekt; haar zusjes hadden alles afgeloerd en flink hardop gekletst met de nichtjes, zodat hun moeders al bij het ontbijt van alles wisten. Dus was ook vader Stier gauw op de hoogte. Wat een schande, zijn dochter ervandoor met een malle kikker! Maar zoveel damesrunderen tegelijk kon hij niet allemaal bestraffen, daarom trommelde hij de hele stierenhorde bij elkaar. Met voorop Shama de ossenkop ging het regelrecht naar de rivier. Daar brulden ze in het rond als een orkaan en ze stampten in de modder om al het kikkergebroed voor eens en altijd uit te roeien.

Maar de kikkers hadden al een kilometer ver dat onweer horen aankomen, en kikkers zijn zó tussen koeienpoten door het water in! Die oorlog bracht dus helemaal niets op behalve schade, en dat is sinds die tijd met oorlogen gebruikelijk... Waarbij ook duidelijk wordt waarom runderen en kikkers nooit in elkaars kerkkoor zijn gaan zingen.

En die voortvluchtige geliefden, hoe is het daarmee afgelopen?

Ze gingen wonen in dat nieuwe land waar zelfs hun namen overbodig waren, want ze waren daar DE kikker en DE koe. Ook weer aan de oever van een rivier; het was zelfs dezelfde rivier! Daar traden ze plechtig in het huwelijk voor een vergadering van krokodillen, terwijl gorilla's trommelden, giraffes dansten en vogels zongen uit volle borst.

Die krokodillen hadden zo'n respect voor de ongewone huwelijkspartners, dat zij ze niet opvraten.

Ze wilden die rare buitenlanders een buitengewone toeristische attractie laten worden, om de aandacht af te leiden van een industrie die tasjes van hun huiden wilde maken. En dat hadden ze goed voorzien. Vooral toen er kindertjes van kwamen, want die kindertjes waren eigenaardig...

Kleine rundjes, daar leken ze op. De eerste was een flinke jongen, die nog groter werd dan zijn moeder, zelfs groter dan een paard! Hij had bijna zo'n kleur als Mama,

maar het waterbestendige had hij van zijn vader en ook die brede grijns. Het liefste was hij dán in het water, en dán op het land, net als zijn pa. Kwaken kon hij niet; wel een beetje loeien, geloof ik.

In elk geval is het voortreffelijk geweest dat die ongelijke minnaars paarden, want daar danken wij... de NIJLPAARDEN aan!

Het huis met vijf kamers

Kat Kaprisi had een plantagehuis geërfd van zijn grootmoeder, een flink groot huis met vijf kamers. Daarom vroeg hij vier vrienden om bij hem te komen wonen. Dat waren Mat' Dagoe, de oude hond, en Tingifowroe, de gier; later ook nog zijn neef Tigri de jaguar en Kwata Swagri, de aap. Die heren hielden wekelijks open huis; daar waren damesgasten zeer bij voorbaat welkom, met ontbijt. Toch was het lang geen bende daar in huis, want kat Kaprisi had de wind eronder. ‘Wonen mag voor niks,’ zei hij, ‘maar opruimen moet voor alles.’

Dus deden die vier braaf het huishouden, ieder zijn taak. De aap plukte vruchten en waste borden, de jaguar dekte de tafel en kapte hout. De gier kookte eten en veegde vloeren met zijn vlerken. En de hond deed de was en begoot de tuin. En meneer Kat? Die lag in zijn hangmat en dirigeerde alles.

Dat ging die anderen zo ergeren dat ze steeds genadelozer begonnen te mopperen: ‘Kaprisi, lui stuk kapokmatras! Help eens wat mee! Kan jij je eigen troep een keertje weghalen? Moeten wij weer alles achter jouw luie kattenstaart aandragen... Dat ligt daar met zijn bolle kont maar onder het balkon te bungelen, vooruit, doe ook eens wat!’

Dan zei Kaprisi steevast: ‘Ik moet nu eenmaal overdag goed uitrusten, om 's nachts op jacht te gaan. Ik zorg toch elke dag voor een gebakken muisje bij het brood? Ieder zijn taak, netjes voor alles en wonen voor niets.’

Dat begon die vrijgezellen ferm de keel uit te hangen. Zelfs hun wekelijkse feestjes waren lang zo leuk niet meer als vroeger. Vaak was vóór middernacht de sfeer al om te snijden, en de damesvisite stapte steeds vroeger op. Tenslotte, toen Kat weer lag te ronken in de ochtendstond, zei Hond Dagoe: ‘Zo'n baas, dat is geen huisbaas meer, dat is een slavenbaas. En sinds de slavernij is afgeschaft hoeft niemand dat te pikken.’

‘Onopgevoed ondier...’ bromde Tigri.

‘Dat gekat van Kaprisi hangt mij de keel uit!’ zei Kwata Aap en Tingifowroe Gier vond dat de toestand knap verrot was. Dus verzonnen ze een manier om Kat er eens flink in te laten stinken.

Bij het volgende feestje was er weer van alles: heerlijke koekjes en vruchten, lekkere luchtjes en kleurige lichtjes. Kwata serveerde een punch van pompelmoes en Tingifowroe pingelde op zijn gitaar, want er moest worden gedanst op het erf. Kat Kaprisi stond keurig opgetut met zijn snorren in de plooi op de galerij om zijn gasten te begroeten. Dit keer waren het alleen Eudoxia de eend, een ex van Tingifowroe, en de oude soepkip Maria met haar broer Guno, een taaie haan van tachtig. Later kwamen er nog twee otterzusjes Watradagoe en dat was een heel uitgedund gezelschapje bij vroeger vergeleken.

Kat Kaprisi danste met een ottermeisje en die tanige haan nam de andere zuster. Tingifowroe en Eudoxia waren weer één pot

innigheid en Kwata danste in godsnaam maar met de oude soepkip. Hoe dan ook, er waren steeds twee dametjes te kort, zodat Ba Tigri en hond Dagoe eerst elkaar maar namen... maar niet voor lang, o nee! Maria's krasse broer bleek een geweldig tangodanser: als hij maar even aan de kant stond riepen de zusjes en de eend: ‘Guno! Guno kom dansen, Guno, doe nog een keer!’ En dan lieten ze hun partner in de steek en grepen zich vast aan zijn lellen. Dat vonden al die macho's niet zo leuk, maar toch moesten ze er wel om lachen.

Alleen kat Kaprisi kon het niet uitstaan; hij werd steeds kwaaier, niet alleen op Guno. Als hij maar een minuut aan het dansen was, klonk het alweer: ‘Changez!’ Dan tikte iemand hem op zijn schouder en gapte zijn partner. Tenslotte stond Kaprisi meer opzij dan dat hij danste, en als hij zelf die truc probeerde riepen ze: ‘Nog eventjes!’ en gingen verder of hij niet bestond.

Dat werd Kaprisi te veel; hij wou de touwtjes weer in handen krijgen. Dus zette hij domweg de pickup af en riep: ‘We gaan een spelletje doen! We gaan stoelendansen!’ De anderen deden morrend mee, maar hoe het ook zat, het lukte Kaprisi niet één keer op tijd te gaan zitten. Steeds schoven de stoelen toevallig net opzij of zat er al een ander op. Eén keer plofte hij op schoot bij eend Eudoxia, die gillend van de lach omhoogvloog, zodat hij met zijn zitvlak op de grond viel.

‘Meneer de Kater valt voor mij!’ gierde Eudoxia. ‘Ga jij dan eens een maïskoek voor mij halen, lekkere kat?’

‘En haal meteen ook wat voor ons!’ riepen de zusters Otter.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

‘Dagoe, breng gauw wat eten voor de dames,’ commandeerde Kaprisi gewoontegetrouw. Maar Dagoe zei: ‘Zo dadelijk!’ en danste gewoon door, zodat Kaprisi tenslotte zelf maar ging. Zo lieten alle dames hem draven en ze namen zelfs niet de moeite om hem te bedanken, want ondertussen hadden ze het alweer te druk met swingen. Dat was algemene vrolijkheid: Eudoxia kwam niet meer bij, de meisjes Watradagoe deden het bijna in hun broek! Zelfs kip Maria had nog nooit zo'n lol gehad.

‘Het leukste feestje dat wij ooit hadden!’ riepen de gasten. ‘Volgende week weer!’ Maar Kaprisi had het helemaal niet leuk gevonden; nog nooit had hij zo'n akelig en onbevredigend partijtje meegemaakt.

‘Dat is jammer!’ riep hij. ‘Maar volgende week ben ik er niet, eh, zijn wij niet thuis!’ De anderen zwegen van verbazing.

‘Ik heb een plan,’ zei Kaprisi een paar dagen later. ‘We gaan met zijn allen op jacht. ‘We gaan naar de rivier en de savanne.’

‘Waarop gaan we jagen?’ vroeg oude Dagoe, die zichzelf veel te bejaard vond voor zo'n draafsport.

‘We gaan een buffel vangen,’ zei kat Kaprisi, ‘een vrouwtjesbeest.’ Daar hadden ze allemaal wel oren naar.

‘Dat is gelukkig niet moeilijk,’ zei Dagoe.

‘Dat is leuk spannend,’ vond Fowroe.

‘Een lekker wijfje, ha-ha!’ riep Kwata blij.

‘Voor allemaal drie dagen biefstuk!’ likkebaardde Tigri.

‘Nee,’ legde Kaprisi uit, ‘dat beest wordt niet gegeten. Ze krijgt hier in huis een redelijk onderkomen en wordt goed gevoed. Als ze flink melk geeft en handig is, kan ze voor ons het huishouden doen.’ Daar waren die vier toch perplex van, dat Kat zoiets uitgekookts had kunnen bedenken! Daar wilden ze wel met volle ijver aan meewerken.

Zo togen ze op jacht en de samenwerking verliep voorbeeldig.

Gier Tingifowroe vloog hoog de lucht in om naar buffelkuddes uit te kijken en gaf signalen met zijn vleugels. Ba Dagoe wees de richting, door met wapperende staart vooruit te hollen. Aap Kwata wierp een touw over de kop van een verbaasd jong buffelwijfje en Tigri met zijn vlugge jaguarvoeten loodste haar snel naar huis.

‘Bij wie mag ze nu slapen?’ vroegen ze alle vier.

‘Bij mij natuurlijk,’ zei kat Kaprisi. ‘Ik heb dat hele plan bedacht.’

‘Nee, bij mij,’ riep Tingifowroe. ‘Zonder mij hadden jullie die buffels nooit gevonden!’

‘Wie heeft de richting aangegeven?’ blafte hond Dagoe.

‘Ik heb mijn lasso gegooid,’ gilde aap Kwata. ‘En wie heeft haar thuisgebracht?’ vroeg Tigri briesend.

Kortom: daar kwam toch een hooglopende, verschrikkelijke ruzie van! Nog nooit eerder waren ze zó op de vuist gegaan dat verenbossen, plukken haar en serviesgoed over de plantage gierden. Dit was niet meer allemaal tegen Kat, maar iedereen tegen iedereen, een oorlog zoals wel voorkomt als dictatuur wordt ingeruild voor vrijheid... Daar moest een eind aan komen, dat was zeker.

Ook het arme buffelmeisje had wat te verduren: plotseling was ze door een aap ontvoerd (met achterlating van haar kalfje dat nog aan de uier was), door een tijger

naar een plantagehuis gesleurd en aan een paal gebonden. En vóór ze nog iets te eten of te drinken had gekregen waren die rovers met elkaar zo aan het bakkeleien dat ze links en rechts over de grond vlogen.

‘Deze ontvoerders zijn behekst,’ stelde Misi Bofroe vast. ‘Straks gaan ze mij nog te lijf...’ Toen er weer zo'n strijder voor haar voeten rolde riep ze ineens: ‘Dokter Anansi!’ Steeds als één van de vijf oorlogvoerenden voor lijk tegen een muur of struik hing, loeide ze zo luid ze kon: ‘Dokter Anansi!’ Tot iedereen zich afvroeg wie dat kon zijn, dokter Anansi, en ze ophielden met vechten om het haar te vragen.

‘Dat is een zeer geleerde ziener, de enige die jullie probleem kan oplossen,’ antwoordde Bofroe. ‘Ik kan jullie direct naar hem toe brengen, als je me losmaakt en me een slokje water geeft.’

Dat deden ze en ze aten er allemaal ook nog een hapje bij en toen gingen ze op weg naar de toverdokter.

Dokter Anansi was een keurige natuurgeleerde webbenwever, die bij de bosrand in een hutje woonde. Hij was een echte ziener; hij bekeek zijn onverwachte gasten, hij bekeek hun probleem en toen bekeek hij een hoopje gekleurd zand dat hij uit een flesje op de grond goot. ‘Duidelijk,’ zei hij tenslotte. ‘Dit is een kwestie van voorrang. Ieder van jullie wil zeggenschap over mejuffrouw Bofroe hier, maar wie heeft hier voorrang?’

‘Ik,’ zei gier Tingifowroe, ‘want ik heb haar het eerst gezien.’

‘Nee ik,’ zei hond Dagoe. ‘Ik heb haar toch het eerst geroken?’

‘Ik, ik,’ schreeuwde Kwata Swagri boos. ‘Ik heb haar gevangen, dat is het belangrijkste.’

‘Ik heb haar naar huis gebracht!’ riep Tigri woedend.

‘Ik heb voorrang,’ zei Kaprisi. ‘Als ik de juffrouw hier niet had begeerd, dan waren alle anderen niet op het idee gekomen. Dus deze Bofroe is van mij.’

‘Dan is het probleem ook van jou,’ zei de geleerde. ‘Dan moet ook het idee eerst gepurgeerd worden.’ Hij riep zijn zoontje, die een zak met kruiden bracht en een kalebaskom, en hij mengde een drankje dat hij Kat te drinken gaf.

Daarop kreeg vriend Kaprisi verschrikkelijke buikpijn; de ene minuut moest hij kotsen en de volgende naar buiten rennen om te hurken. Hij steunde en hij huilde zo vreselijk dat de tranen iedereen in de ogen stonden.

‘Hij moet er eventjes doorheen,’ legde de dokter uit. ‘Als jullie hem niet helpen gaat hij dood.’

Kwata Swagri rolde hem in een mat, hond Dagoe haalde water voor hem, neef Tigri wreef zijn voeten en vriend Gier legde kompressen op zijn schedel. Anansi liet de verplegers bij zich komen. ‘Zie jij nu iets?’ vroeg hij aan Tingifowroe.

‘Niet veel,’ snikte de gier en poetste in zijn ogen.

‘Ruik jij nu iets?’ vroeg hij de hond.

‘Bijna niets,’ jammerde Dagoe en snoot huilend zijn neus.

‘Hoe voel jij je nu?’ vroeg hij aan Kwata.

‘Niet zo goed,’ antwoordde de aap bibberend.

‘En wat ga jij nu doen?’ vroeg hij aan Tigri.

‘Ik zou het echt niet weten,’ stelde het roofdier vast.

‘Nu zien jullie dat kat Kaprisi heel belangrijk is,’ knikte Anansi. En hij vroeg aan Kaprisi: ‘Aan wie heb jij straks je leven te danken?’

‘Aan al mijn vrienden,’ fluisterde de zieke kat.

Zo hadden ze iets om over na te denken en ze bleven tot Anansi zei: ‘Nu kunnen jullie weer naar huis.’ Dat had die ziener goed gezien, want iedereen voelde zich beter. Ze vonden dokter Webbenwever erg knap, zelfs toen hij zei: ‘Omdat Kaprisi voorrang heeft mag hij de buffel hebben.’

Maar Misi Bofroe was ook niet van gisteren; ze was allang naar huis gehuppeld, naar haar kalfje. Omdat niemand zin had weer te gaan jagen liepen ze regelrecht naar huis. Daar veegde Gier de vloer aan, aap Kwata trok de bedden recht, jaguar Tigri haalde water en Dagoe Hond ruimde de rotzooi op. En Kat Kaprisi?

Die was zo uitgehongerd na zijn ziekte, dat hij een geweldig feestmaal kookte, en niet alleen maar van gebakken muizen... En omdat iedereen het zo buitengewoon lekker had gevonden mocht kat Kaprisi voortaan elke dag koken.

Cha Nanzi en de oude hoed

Op een dag scheurde geitenbok Cabrito op zijn racefiets naar de stad om zijn versgeplukte komkommers te verkopen. Hij zag al een heleboel centjes in de wolken hangen, waarvan hij straks een nieuwe strohoed ging kopen, want wat hij op zijn kop had leek minder op een nuttig hoofddeksel dan op een wc-matje dat geknuffeld was door een paard. Het was een wonder dat de wind het nog de moeite waard vond om dat prul plotseling mee te nemen. Cabrito zei bij zichzelf: ‘Laat maar waaien dat stomme vod, ik ken een koopman op de markt die hoeden heeft uit Panama!’

Een uurtje later kwam spin Nanzi daar toevallig langs en zag het vuilnisbak-ding in een cactus hangen. ‘Dat lijkt wel die gatenhoed van Compa Cabrito,’ zei hij. ‘Laat ik die maar meenemen, je weet nooit hoe zoiets van pas komt.’

Geitenbok kwam diezelfde middag trots thuis met een lege groentemand en een gloednieuwe panama-hoed, zodat Ma Geit, de geitenkindertjes en alle geitenburen flauw lagen van bewondering.

Nog iets later stuurde Cha Nanzi zijn zoontje Pegasaya naar Cabrito's huis. Hij kwam met de boodschap: ‘Dat mijn vader morgen op het veld moet werken, dat hij vraagt of hij alsjeblieft voor één dag die oude strohoed van oom Geitenbok mag lenen.’

Maar Geitenbok had die oude hoed niet meer, dat weet jij en dat wist Anansi ook. Bok gaf zijn nieuwe panama-hoed aan het spinnenkind met de boodschap: ‘Dat jouw pa deze hoed zuinig moet dragen en terugbrengen vóór overmorgen, want dan moet oom Cabrito naar een trouwpartij.’

Cha Nanzi zette de hoed op en ging niet uit werken, hij ging alleen maar uit. Naar de kroeg van die schaapachtige juffrouw Carné om te kletsen en te drinken. Daar was iedereen al aan het kletsen en drinken en toen ze hem zagen met die gloednieuwe hoed dachten ze dat hij ineens steenrijk was geworden. Daarom boden ze hem heel veel glaasjes aan en ze werden allemaal leuk dronken. Alleen Coma Carné (dat schaap) merkte dat Nanzi niks betaalde en de anderen voor zijn drankjes liet opdraaien. De volgende dag had Cha Nanzi het zeer druk met slapen. Maar de dag daarna werd hij gewekt door Cabrito's zoontje Cabrinito met de boodschap: ‘Dat mijn vader zijn hoed terug moet omdat hij hem vanavond dragen moet naar de trouwpartij.’

Cha Nanzi haalde de oude strohoed tevoorschijn die hij op de cactus gevonden had en zei: ‘Is deze hoed jouw vaders hoed?’

‘Jawel...’ zei het bokje verlegen en Cha Nanzi gaf hem die kapotte hoed mee naar huis. Natuurlijk begon Pa Cabrito te tieren en te schelden op zijn zoontje Cabrinito en op Cha Nanzi. Omdat er geen tijd meer was om te gaan klagen ging hij maar naar de bruiloft zonder hoed en hij zwoer dat hij het Cha Nanzi betaald zou zetten.

Op de bruiloft zag Cabrito de kroegbazin, Coma Carné. ‘O-jojo, wat ik toch allemaal meemaak,’ zei die. En ze vertelde hoe Cha

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

Nanzi in haar kroeg geweest was met een schitterende hoed op. En hoe geheimzinnig hij gedaan had toen hem werd gevraagd of hij ineens heel rijk geworden was. En hoe hij het had klaargespeeld om urenlang voor niks te drinken. Cabrito schaamde zich dat hij niet eerder had begrepen dat Cha Nanzi hem bedonderd had. Hij zei alleen: 'Ja, ja.' Maar juffrouw Carné zag dat haar kletsverhaal hem woedend had gemaakt.

'Heb ik het goed,' zei ze toen ze Cha Nanzi weer tegenkwam. 'Heb jij ruzie met Compa Cabrito?'

'Hoezo?' vroeg Spin verbaasd. 'Integendeel, wij staan op goede voet. Wij lenen elkaars dingen...'

'Toch werd hij eergisteren erg kwaad,' zei juffrouw Schaap. 'Toen ik vertelde hoe je in de kroeg kwam met je mooie hoed op.'

'Sorry Coma Carné!' riep Cha Nanzi plotseling. 'Ik heb ineens een afspraak met de dokter...' Daar was hij al vertrokken, hij vreesde dat die tante hem in de gaten had. Cha Nanzi ging gauw naar de markt om iemand te vinden die een nieuwe hoed nodig had. Daar kwam hij aasgier Warawara tegen. 'Vriend Warawara, hier heb ik een prachtig koopje voor jou. Jij loopt altijd maar met je blote hoofd in de zon, jij moet echt een hoed dragen! Ik heb pas in een geleerd tijdschrift gelezen dat als je geen hoed draagt je hersens uit je kop schroeien. Deze gloednieuwe panama is precies wat jij nodig hebt. Jij mag hem hebben voor maar vier tientjes... en een kwartje, dan heb jij een koopje.'

'Hmm,' antwoordde Warawara. 'In mijn familie dragen we nooit hoeden. Maar ik zie dat je hem graag wilt verkopen, dus ik geef je... twee tientjes.'

Cha Nanzi zei: 'Vooruit, omdat je hem zo nodig hebt. Maar onder één voorwaarde: als jij hem verkoopt voor een betere prijs, dan krijg ik de helft van de winst.'

Warawara gaf zijn tientjes aan Cha Nanzi en wandelde trots weg onder zijn nieuwe hoed. Cha Nanzi kocht een biertje en een lekker broodje en ging naar huis om wat te slapen. En raad eens wie Warawara tegenkwam, daar midden op de markt? Precies: daar kwam Cabrito aan. Die was de pijn van zijn verloren hoed nog niet vergeten. 'Mooi hoedje heb jij op, vriend Aasgier! Ik heb er net zo een gehad...'

'O ja?' zei Warawara. 'Waarom heb je hem niet meer?'

Geitenbok was nog steeds boos op zichzelf omdat hij niet de moed had om Cha Nanzi te gaan uitschelden. 'Ik heb nu deze. Hij is wel niet zo mooi, maar hij kan wonderen verrichten.'

'Is het een toverhoed?' vroeg Aasgier.

'Deze hoed heeft gemaakt,' zei Cabrito, 'dat een bekend iemand een hele avond kon gaan drinken zonder één cent uit te geven. Wie deze hoed draagt leert het voordeel kennen van de rijkdom...'

'Rijkdom?' vroeg Warawara. 'Hij heeft wel erg veel gaten...'

'Daardoor geeft hij gezeefde schaduw,' zei Geitenbok plechtig.

Zo ging dat vage vragenspel nog een hele tijd door. Tot Aasgier zijn gloednieuwe panama inruilde voor de wonderhoed van Cabrito. Warawara had Cha Nanzi beloofd dat hij hem de helft zou geven van de winst, als hij die nieuwe hoed van de hand zou doen, weet je nog? Dus ging hij met het voddige hoofddeksel direct naar Cha Nanzi.

‘Kijk Compa Nanzi, dit is een echte toverhoed die ik heb ingeruild voor dat vervelend-nette ding van jou.’

‘Een toverhoed? Hoe kom je dááraan?’ vroeg Cha Nanzi. Hij had die hoed natuurlijk dadelijk herkend, hij had hem lang genoeg in zijn bezit gehad om precies te weten waar alle gaten zaten.

‘Geruild met iemand die niet al te snugger is,’ zei Warawara. ‘Hiermee kunnen wij allebei ontzettend rijk worden! Dus doen we dit...’ En hij knipte met zijn kromme snavel de hoed in tweeën. Cha Nanzi zei geen woord. Nu was het zijn beurt om verschrikkelijk boos te zijn. Maar daar kon hij natuurlijk niets van laten merken. Want stel je voor dat Warawara in de gaten kreeg hoe die vervloekte geitenbok zich had gewroken!

Carnaval in het dorp

Bij ons in het dorp was een hond die net zo heette als zijn baas: allebei PASTOOR. Er was wel verschil; je had HOND Pastoor en HEER Pastoor, maar allebei waren ze zwart van top tot teen en hadden ze een rossige baard. En vriendelijk allebei! Of je ze nu samen tegenkwam of apart - altijd iedereen groeten: ‘Hallo, hoe gaat het ermee, blaf blaf!’ Steeds een vriendelijk geluid. Dus groette iedereen ook altijd terug: ‘Hallo, heel goed. Hoe gaat het vandaag, ook goed?’

Anansi was algauw bevriend met Hond Pastoor, die soms uren buiten aan de ketting lag als zijn baas van huis was om zijn Heilige Plichten te vervullen. Op een dag zei Hond

Pastoor: ‘Vriend Anansi, weet je dat het binnenkort carnaval is?’

Nee, dat wist Anansi niet, hij kwam pas kort daar in het dorp. Hond Pastoor vertelde dat hij dol was op carnaval, want dan mocht iedereen één dag van de ketting en uit zijn stal of kooi, en ze mochten er allemaal zo raar bijlopen als ze maar konden bedenken. ‘Vorig jaar ben ik als kat gegaan,’ zei Hond Pastoor. ‘Zelfs mijn eigen vriendin heeft me niet herkend!’ En hij schaterde zo onbedaarlijk dat Anansi mee moest lachen. ‘Bij ons thuis hebben we ook leuke feestjes,’ zei Anansi. ‘Muziek, met dansen en zingen. Soms is er een wedstrijd voor het allerbeste nummer.’

‘Dát lijkt me leuk!’ riep Hond Pastoor. ‘Nog veel leuker dan verkleden.’

Die hele tijd voor carnaval waren ze aan het fantaseren. Hond Pastoor wilde vreselijk graag een muziek- en zangwedstrijd. Hij speelde zelf heel aardig klarinet en bovendien had hij een prachtig, donker stemgeluid. Iedereen in het dorp kende die stem omdat hij altijd zo vrolijk groette, maar niemand had hem ooit horen zingen. De vorige winter was het flink koud geweest; Hond Pastoor moest vaak in huis blijven als zijn baas op pad was. Daarbinnen had hij goed geoefend met ferme uithalen: ‘Joe-oe-oe!’ Het leek Hond Pastoor leuk om ze allemaal te verrassen met zijn zangstem. ‘Maar je kunt toch niet zingen en klarinet spelen tegelijk?’ vroeg Anansi.

‘Dat is waar,’ zei Hond Pastoor. ‘Dan doe ik het om de beurt.’

‘Ik help je wel,’ zei Anansi. ‘Ik ben een fantastische slagwerker en ik speel allerlei instrumenten tegelijk met al mijn armen. Ik zing er ook nog bij, als je dat wilt.’ (Natuurlijk had hij in zijn achterhoofd dat hij die wedstrijd zelf zou kunnen winnen.)

Ze maakten allerlei plannen, want hoe moest je zoiets eigenlijk aanpakken? Je denkt dat alles zomaar klaar staat bij zo'n songfestival, maar nee, dat is een knap ingewikkelde organisatie.

Heer Pastoor wapperde tevreden met zijn baard op en neer toen hij het plan hoorde. Hij beloofde dat hij voor een mooie prijs zou zorgen, een echte trofee. Hond Pastoor vroeg of ze het zaaltje van het Parochiehuis mochten gebruiken, waar de Bejaardenvereniging altijd samenkwam. Die Bejaarden waren dan tóch carnaval aan het vieren, dus dat moest kunnen. Heer Pastoor zou ook vast rondvertellen dat er een SONGFESTIVAL kwam. Hij was toch de belangrijkste figuur van het dorp, nietwaar? Het zaaltje zou dan zeker volstromen met publiek. ‘Want zonder publiek begin je niks,’ zei Anansi. En hij hing een groot papier op de deur van het Parochiehuiszaaltje, waarop stond:

CARNAVAL
GROOT MUZIEK- EN ZANGCONCOURS
prachtige hoofdprijs uitgeloofd voor
DE BESTE CARNAVALSKRAKER
DOOR DE BESTE ZANGER
iedereen mag meedoen!
wie meedoet wordt begeleid door
SPECIAAL ORKEST onder leiding van
ANANSI DE SPIN
wie niet meedoet: kom allemaal luisteren!
NA AFLOOP GEKOSTUMEERD BAL
Drankjes en hapjes tijdens de wedstrijd op
kosten van de parochie

CARNAVAL
GROOT MUZIEK- EN ZANGCONCOURS
prachtige hoofdprijs uitgeloofd voor
DE BESTE CARNAVALSKRAKER
DOOR DE BESTE ZANGER
iedereen mag meedoen!
wie meedoet wordt begeleid door
SPECIAAL ORKEST onder leiding van
ANANSI DE SPIN
wie niet meedoet: kom allemaal luisteren!
NA AFLOOP GEKOSTUMEERD BAL
Drankjes en hapjes tijdens de wedstrijd op
kosten van de parochie

Vooral dit laatste had veel succes. Iedereen verzekerde zichzelf en de anderen dat hij dat beslist moest meemaken, muziek, zang en hapjes. Hond Pastoor liep zich de benen uit het lijf langs alle boerderijen om zangers te zoeken. Zo kwam hij ook bij de geit-die-zomooi-kon-mekkeren, de haan-die-altijd-hetvroegst-kraaide, en bij die twee dartele veulens die het verschil nog niet kenden tussen hinniken en grinniken. De meeste genodigden zeiden meteen: 'Ja, leuk!' Maar er waren toen nog geen carnavalsliederen in ons gebied... Anansi had op zijn papier gezet dat ze een CARNAVALSKRAKER moesten komen zingen, en WAT moesten ze dan zingen? Hond Pastoor zei dat ze dat maar zelf moesten bedenken: een vrolijk lied, en het mocht best een beetje stout zijn, had Anansi gezegd. Zelf bedenken, daar was het bij die Prachtige Hoofdprijs om te doen. De veulens trokken zich meteen terug en alle anderen zeiden dat ze er eerst over na moesten denken.

Ook alle zwaluwen, lijsters en andere vogels die Hond Pastoor onderweg tegenkwam, nodigde hij uit, maar de meeste waren zo verlegen dat ze al wegvlogen voor hij zijn hele plan had uitgelegd.

Tenslotte ging Hond Pastoor nog langs bij zijn vriendin Miss Grimshaw, die op een helling buiten het dorp woonde. Dat was een jolige jonge blondine, waarmee hij een paar jaar geleden een heel avontuur had beleefd. Ze waren toen zo innig met elkaar dat ze een ongelooflijk aantal kleine hondjes hadden gekregen. Totdat zelfs Heer Pastoor het genoeg vond. 'Jij dekselse kleerkast van een kerel!' had hij gezegd. 'Dat kan toch zo niet doorgaan. Per slot ben ík ook niet getrouwd en wij moeten het voorbeeld geven. Denk aan onze pastoorsreputatie.'

Toen hij Hond Pastoor nog een keer betrapt had, legde Heer Pastoor hem een hele week aan de ketting. Toch was Miss Grimshaw nog altijd de geliefde vriendin van Hond Pastoor, ook al waren de kindertjes allang de deur uit. Ze beloofde dat zij zeker zou komen en dat ze nog iemand mee zou brengen.

'En wat ga jij zelf zingen?' vroeg Anansi.

‘Ik heb wel een tekst bedacht,’ zei Hond Pastoor, ‘maar die is erg ondeugend. Ik ben bang dat mijn baas daar behoorlijk van zal schrikken. En dat ik dan weer voor straf aan de ketting moet, omdat het een slecht voorbeeld is.’

‘Gaat het over seks of over misdaad?’ vroeg Anansi.

‘Nou nee,’ zei Hond Pastoor, ‘maar het is wel erg... gewaagd.’

‘Laat eens horen,’ riep Anansi meteen.

En hij was er zo ondersteboven van dat hij zei: ‘Fantastisch! DAT gaan we doen! Heer Pastoor zit toch niet in de jury...’

De jury! Daar hadden ze nog helemaal niet aan gedacht - er moest een jury komen! Helemaal vergeten. Hoe doe je dat nou weer? Die moest natuurlijk wél bestaan uit leden met GEZAG en met verstand van zingen en muziek. Ze konden zo gauw niemand bedenken behalve Heer Pastoor, en die zou het vast te druk hebben met het carnaval van de Bejaarden. Bovendien was Hond Pastoor meteen al gaan piepen bij het idee, dus besloten ze dat het toeval dit probleem maar moest oplossen.

Eindelijk kwam de dag van het carnavalsfeest. 's Morgens vroeg kwamen er al horden koeien, ratten, kippen, waakhonden, duiven, geiten en kalkoenen met gesmeerde kelen hun geluk beproeven.

Anansi besloot om alleen de besten te laten meedoen, want de meeste liederen waren onverstaanbaar, onbegrijpelijk, niet-om-aante-horen of uitermate vervelend.

De hele morgen was ook het publiek toegestroomd, een steeds grotere dringende drom. Het zaaltje was propvol en er stond nog een hele menigte in de gangpaden en tussen de deuren, tot buiten in het tuintje van Heer Pastoor. Het podium was door twee medewerksters van de Pastorie-uitleenbibliotheek keurig ingericht. Op een tafel met een groot blauw kleed stond de trofee die heer Pastoor voor de winnaar ter beschikking had gesteld, een uitbundige kandelaar met een vette rode kaars erin. Die was gemaakt van gebakken klei met een soort hardglimmende autolak eroverheen.

Hij leek op een enorme bleke paddestoel die ondersteboven groeide, met een tros felroze rozen ertegenaan, met bladeren zo groot als halve avocado's. Het was ooit een cadeau geweest van een plaatselijke paardenfamilie die terugkwam uit Rome. Heer Pastoor wist toen niet meteen wat hij ermee aan moest. Maar wat de doorslag gaf was dat de maker midden tussen die bladeren een gouden slakje had gekleid, en dat was toch een beroerd slakje! Dat leek werkelijk nergens op, dat leek meer op de zijkant van een wcrol die in het water is gevallen. Dat was een belediging voor iedere slak op de wereld, en Heer Pastoor wist zeker dat alle slakken die de kandelaar ooit in de kerk zagen op slag zouden ophouden met bidden. Dus had hij het ding achter in een kast van de sacristie gestopt, tot hij iets zocht om te schenken aan het Carnaval-Songfestival.

Het prachtstuk stond op de jurytafel en Anansi had het dadelijk gezien... Hij droomde ervan dat hijzelf de wedstrijd zou winnen, want dan was hij iets heel speciaals van plan met die kandelaar.

Achter de blauwe tafel waren drie stoelen neergezet, bestemd voor de juryleden. De dames van de Uitleenbibliotheek (een kippige kip en een mollige muis) waren door Anansi benoemd, omdat ze alles zo mooi hadden ingericht. En Hond Pastoor had het derde jurylid aangebracht, of liever twee: die leuke veulentjes die zelf geen liedje konden verzinnen. Maar die waren het tóch altijd met elkaar eens, zodat het genoeg was om er nog één stoel bij te halen en een driestemmige jury te hebben. Direct toen Anansi de muziek inzette was de feeststemming compleet. Met zijn combo, bestaande uit

Hond Pastoor en drie plaatselijke salamanders (de gebroeders Lagarto), speelde Anansi razendsnelle vierhandige stukjes op de piano.

De eerste die optrad was de uil Cala Bassa. Hij had een prachtige diepe bas waarmee hij ook scherp kon uithalen. Cala Bassa's liedje was nou niet direct om te zeggen ‘geweldig’, maar het refrein zong hij zó schitterend:

> ‘Over bomen, bergen, dalen,
> dwaal ik 's avonds ver van huis,
> want ik ga mijn liefste halen:
> een verdwaalde, vette muis.’

Een onverwachte wending en best geestig. Maar de muizen in de zaal begonnen meteen verontwaardigd te piepen: ‘Muizendiscriminatie! Kan je wel, groot stuk vliegongeluk!’

Dat was niet helemaal rechtvaardig, want het toeval wilde dat Cala Bassa nu net verliefd was op die mollige muis van de Uitleenbibliotheek, die in de jury zat. Al zag zij hem helemaal niet zitten, laat staan vliegen. Die muis was nog veel bozer dan haar familie in de zaal. Ze had wel door dat het lied van Cala Bassa iets met haarzelf te maken had, maar dat hij het daarbij had over een vétte muis, dat ging toch de perken te buiten. Enfin, veel gevoel voor humor hadden ze niet, die muizenkliek. In elk geval waren de andere juryleden het helemaal niet met haar eens; die vonden dat Cala Bassa het hoogste aantal punten had verdiend.

Daarna kwam de beurt aan de haan-die-altijd-het-vroegst-kraaide, algemeen beschouwd als de beste zanger van het dorp. Zijn naam was Kokkel, bijgenaamd de Hinkende Held, want hij liep met een merkwaardig, onverwacht ritme. Deze Kokkel werd omringd door een hele fanclub van kippen, die allemaal mee wilden zingen. Wat wel lastig was, want iedereen zat al op elkaar gepakt. Anansi vond het goed, als ze zich stil hielden tot het refrein. Kokkel had een machtige heldentenor en hij zong een tamelijk lang lied. Ook daarvan was de inhoud niet veel bijzonders, al was het prachtig gezongen... Zo klonk dat:

> ‘Ken je me alleen van mijn zwij-ij-ij-ij-gen?
> Kon ik maar een kus van je krij-ij-ij-ij-gen!
> Kan ik je slechts zien aan de rand van het graf,
> dan kus ik jouw lippenstift helemaal af...’

Met ritmisch gekakel der kippen volgde het refrein:

> ‘Keer je toch niet van mij,
> keer je toch niet van mij,
> keer je toch niet van mij af! Poem-paf!’

Applaus en luide kreten daverden door het zaaltje. De dorpsgenoten waren uitgelaten trots op hun idool, ze stampten en juichten tot het alle juryleden duizelde. Het was duidelijk dat de Hinkende Held voorlopig op kop lag. Alleen: de juryleden mompelden afkeurend en schudden hun koppen naar elkaar... Dat GRAF, daar hadden ze het niet op, dat was zichtbaar. Was dat nou een vrolijk lied? Ze stuurden Haan Kokkel terug naar zijn hok; toch wel wreed tegenover zo'n gehandicapte Held. Het publiek pikte het dan ook helemáál niet. ‘Terugkomen, nog een keer, prách-tig!’ werd er geschreeuwd. En het hardst protesteerde natuurlijk het kippenkoortje, dat zowaar dreigde de kippige jurykip haar brilletje van de kop te pikken. Anansi moest ze met een zwiep van zijn basgitaar tot de orde roepen. Snel zette het combo een flink wild tussennummer in en algauw werd alles rustiger - nou ja... minder heftig. De wedstrijd ging verder.

Een volgende prijskandidaat was Sjebbelien, een zeldzame vogel die alleen op ons eiland voorkomt. Hij had niet vreselijk veel zelfvertrouwen, hij wilde alleen begeleid worden door de salamanders. Want hun muziek kende hij het best en dat moderne rockgedoe van Anansi maakte hem maar verlegen.

‘Okee!’ riep Anansi meteen, maar hij speelde toch af en toe een zacht gitaarriedeltje mee en Hond Pastoor klapte hier en daar gepast in zijn handen. De broers Lagarto waren in prima vorm, ze tokkelden, streken en klopten erop los op hun grasviolen. Sjebbelien zong heel overtuigend, maar zijn tekst was (alweer) niet zo enorm. Oordeel zelf:

> ‘Gaat dat zien, gaat dat zien,
> net zo goed als jij misschien
> morgenvroeg de zon zult zien
> gaat de maan op ook, misschien.
> Gaat dat zien, gaat dat zien,
> ga-ga-ga-ga - gaat dat zien!’

Beslist geen topper, dat is duidelijk. De jury vond dat het muzikaal een virtuoos nummer was, maar dat het lied eigenlijk in een andere categorie thuishoorde. Het was absoluut geen kraker, dat was duidelijk. Toch vonden de meeste toehoorders het prachtig: geloei, gefluit, geklap en geschreeuw van ‘Prijswinnaar!’ lieten daarover geen twijfel bestaan.

De beste optredens waren allemaal van mannetjesvogels, zodat het leuk was dat er ook een duo van dames optrad. Het bestond uit Hond Pastoors hartsvriendin Miss Grimshaw en háár hartsvriendin Loulou de Jachtkat - allebei uitgedost met prachtige dameshoeden. Die Loulou was niet bepaald een vriendin van Hond Pastoor, al moest hij toegeven dat ze lekker rook, zo van dichtbij. Tot zijn verbazing ging zijn vriendin Grimshaw achter de piano zitten en zette een sloom riedeltje in. Haar vriendin Loulou pakte de microfoon en begon een vers te zingen.

Dat vers was de zoveelste slappe tekst, dus

dat slaan we over, want dat was gewoon beschamend maf. Het was verzonnen door Loulou de Jachtkat, en die had een klassieke piano-opleiding gehad in Parijs. Daardoor kende ze veel ouderwetse, romantische liederen, en daarvan was er van alles ingeslopen: ‘Wezen-streven-hart-en-smart,’ brrr - je kent dat wel. Maar het refrein was heel leuk, vooral door de manier waarop Kat Loulou het zong terwijl ze met haar staart plagerig over de neus van Hond Pastoor waaierde. Dat ging zo:

‘Lala - lala, lala - lala!
Wil je me snuffelen, wil je me kussen,
wil je wel weten da'k weg ben van jou...
Wou, wou-wou-wou, wou, wou-wou-wou!
Snuiven, kluiven, karbonade,
dat is waar 'k het meest van hou!’

Enorm succes, ook bij de jury! Temeer omdat de pianiste alle la-lala's en wou-wou-wou's zo fantastisch lekker meeblafte, of miauwde, wat je maar wilt. Toch werd de jury het lange tijd niet eens wie nu de meeste punten moest krijgen, Loulou of Grimshaw. De kip wist het zeker: ‘Die kat, die kat is de leukste!’ Terwijl de muis besliste: ‘Die hond! Die hond is grandioos, al speelt ze slecht piano. Maar ze speelt dat ze speelt... ongelooflijk!’ De veulens (die samen maar één stem hadden) waren het voor het eerst in hun leven niet met elkaar eens, dus wat nu? De stemmen staakten, zoals dat heet: twee voor de een en twee voor de ander.

‘Dan beslist het publiek!’ riep Anansi. ‘Wie stemt voor Kat Loulou?’

Het publiek was het ook helemaal niet eens. De helft riep: ‘Kat! Kat Loulou, jaa!’ terwijl

de andere helft brulde: ‘Nee... Hond! Hond, Miss Grimshaw heeft gewonnen.’ De verwarring was compleet.

Dat zou je denken... Maar de verwarring werd nog veel completer!

Miss Grimshaw en Loulou de Jachtkat stonden daar schijnbaar onbewogen dat hele tumult te bekijken, tot ze plotseling naar elkaar keken en op hetzelfde moment hun grote hoeden afnamen. En... wat?? Tegelijk namen ze ook hun pruiken af, hun schoenen schopten ze uit, hun feestjurken lieten ze zakken, en wat bleek? Ze waren elkaar!

Hond Grimshaw was helemaal niet Grimshaw, maar Kat Loulou op hele hoge hakken! En Loulou was niet de beruchte Schrik der Honden, maar in werkelijkheid zélf een hond, die jolige, weelderige Miss Grimshaw. Ze hadden (en dat was een ideetje van Grimshaw, omdat Hond Pastoor haar de vorige keer zo te pakken had genomen) zich verkleed, want: ‘Dat hoort nu eenmaal bij carnaval,’ had Kat Loulou gezegd. Kat was als hond gekomen en hond als kat... Geen wonder dat ‘Grimshaw’ ineens zo goed piano speelde en ‘Loulou’ zo hoog kon zingen. Die twee donderse meiden toch! Het applaus kwam na die striptease helemáál niet meer tot bedaren en de jury besloot alles maar even onbeslist te laten.

Per slot moesten er nog meer kandidaten optreden.

Nu was het dan toch de beurt aan Hond Pastoor en Anansi, met dat lied waarover Hond zelf zo zijn twijfels had. Ze hadden dat al eerder ingestudeerd, maar niemand had het nog gehoord. Anansi speelde de intro met al zijn handen en voeten op zeepkist, piano, basgitaar en bekkens, en Hond Pastoor zong:

> ‘Ik werk 's morgens vroeg
> en ik werk 's avonds laat,
> ik kom eindelijk thuis
> en dan word je zo kwaad,
> omdat ik zo zeur, zeg je
> als ik iets vraag...
> Jij loopt uit de deur,
> je verdient een pak slaag!’

Die laatste zin zong hij een paar maal, onder luide bijval van het publiek. Maar omdat hij steeds niet verder kwam dan dat ‘pak slaag’ pakte Anansi de microfoon en zong het refrein:

> ‘Kom je nog eens langs
> met je broekje omlaag,
> dan kan ik je billetjes bekijken?
> Niks aan de hand, enkel zag ik zo graag
> of zij op jouw wangetjes lijken...’

Hi-òòò, flink stout - die tekst van Hond Pastoor. Nou... dat vond de hele zaal ook. LEUK! Donderend applaus, gelach, gegier, gejoel... DAT was pas een pakkende pretsong, een echte carnavalskraker! Je hoefde niet te twijfelen, DIT was het winnende optreden. Zelfs de jury wist zeker wie had gewonnen. Hond Pastoor en Anansi werden toegejuicht van alle kanten. Ze moesten alles nog drie keer herhalen, terwijl de hele zaal het refrein meestampte, -gilde en -klapte. Het was alleen nog niet duidelijk wát de wedstrijd had gewonnen: het lied van Hond Pastoor of de muziek van Anansi. Anansi hield het erop dat hijzelf de winnaar was en hij verzon dat alle deelnemers

nóg een keer mochten optreden met het refrein van de superhit van Hond Pastoor.
Dan kon de jury

alle prijskandidaten snel na elkaar horen. De mollige muis en de kippige kip hielpen Hond Pastoor om zijn tekst in de kopieermachine van de Uitleenbibliotheek te stoppen, en iedere deelnemer kreeg de woorden die hij of zij moest zingen op een papiertje. Miss Grimshaw stond direct te giechelen met het briefje en vroeg aan haar vriendin: ‘Hoe vind jij het?’

‘Vreselijk,’ zei Loulou. ‘Zoiets kun je toch niet zingen, wie verzint nou zoiets! Die vriend van je, Grimshaw, ik vind het een onappetijtelijk ventje. Ik ben blij dat ik hem niet meer dagelijks zie.’ Ze hield het papier op een flinke afstand, om te tonen hoe vies ze ervan was. ‘Bah,’ zei ze tenslotte. ‘Hier doe ik niet aan mee.’ Ze was niet van haar stuk te brengen en Miss Grimshaw kon het verder in haar eentje opknappen. Maar zo'n grote blonde hond is niet gauw verslagen en haar eigen Hond Pastoor zat immers in het orkest? Zij zou zich er wel doorheen slaan. Op dat moment ontstond er deining in de zaal. De dorpsgenoten deinsden eerbiedig groetend achteruit om iemand door te laten. ‘Hallo, hoe gaat het? Wat leuk dat u er ook bent!’ Heer Pastoor was onverwacht zijn belangstelling komen tonen.

Hond Pastoor schrok vreselijk toen hij ontdekte dat zijn baas ineens voor het podium stond. Maar Anansi nodigde de sponsor meteen uit om aan de jurytafel te komen zitten tussen de kip en de muis en de beide veulentjes. De virtuoze salamanders speelden het mooiste wat ze bedenken konden: variaties op een klassiek plaatselijk kerstlied. En Heer Pastoor zag dat dit feest een groot succes was.

Ondertussen sloop Hond Pastoor langs alle zangers die hij net zijn tekst had gegeven. ‘In godsnaam,’ fluisterde hij ze in het oor, ‘zing alsjeblieft wat anders, niet dat ene woord je-weet-wel...’

Ze protesteerden heftig, vooral Haan Kokkel. ‘Wat krijgen we nou?’ kraaide hij heldhaftig. ‘Heb ik net alles uit mijn hoofd geleerd! Alleen dat echte lied wil ik zingen, of ik weiger verdere medewerking.’

Hond Pastoor smeekte hem om niet zo flauw te doen.

‘Goed,’ zei Kokkel, ‘maar dan zing ik mijn eigen lied.’

Vóór Hond Pastoor kon uitleggen dat dat ook niet de bedoeling was werd hij alweer weggeroepen voor de bezwaren van Cala Bassa.

‘Je kunt toch niet verlangen dat iedereen ineens zelf wat verzint?’ kraste de uil. Hond Pastoor wierp een wanhopige blik naar het plafond. Maar Anansi viel zijn vriend bij: ‘Een beetje zanger improviseert er gewoon op los als dat nodig is,’ zei hij en troonde Hond Pastoor mee naar het podium. Hond Pastoor greep de microfoon en toen het gejuich wat bedaard was begon hij weer:

‘Ik werk 's morgens vroeg
en ik werk 's avonds laat,
ik kom eindelijk thuis
en dan word je zo kwaad,
omdat ik zo zeur, zeg je
als ik iets vraag...
Jij loopt uit de deur,
je verdient een pak slaag!’

Na wat roffels van Anansi viel Uil Cala Bassa in met het refrein:

‘Kom je even langs met een boekje vandaag?
Dan mag je door mijn brilletje kijken.
Niks aan de hand, enkel wou ik zo graag
dat wij op elkaar zouden lijken.’

Heer Pastoor keek vreemd op van deze tekst, waarbij de zanger steeds strak naar één jurylid was blijven staren, de kippige kip van de Uitleenbibliotheek. Die had toch al een brilletje op? Wat zou die Cala Bassa bedoelen? (Waarschijnlijk wilde hij de aandacht afleiden van zijn verliefdheid op de mollige muis, nu zij en haar familie zo kwaad op hem waren.)

Ook bij de rest van het publiek had deze versie niet veel succes. Maar dat gaf niet, want de muziek ging gewoon verder. Haan Kokkel werd door Anansi nog een keer in zijn ribben gepookt, maar hij weigerde de microfoon over te pakken. Hij was gewoon te schijterig om iets leuks te verzinnen, die Hinkende Held.

Nou, dan Sjebbelien, die ongewone vogel, die durfde wel. Daar ging hij:

‘Kom je nog eens zien,
wat ik thuis heb misschien,
ja, kom me maar morgenvroeg halen,
de zon is dan op en we gaan bovendien
mijn fiets uit de geitenstal halen.’

De baard van Heer Pastoor schudde langzaam heen en weer, en dat was meer van verwondering dan van bewondering. Geen hand op elkaar; gelukkig dat de muziek nog steeds geweldig was. Alweer een paar fantastische solo's van panfluit, grasviolen en klarinet, en toen nam Miss Grimshaw de microfoon. Ze rolde het snoer elegant een paar keer om haar onderarm en zong heupwiegend:

‘Kom je eens langs met een kluif in je poot,
dan kan ik je bekje bekijken,
dan zie ik aan hun kleur of je tanden misschien
op die van mijn kindertjes lijken.’

En alles zong ze duidelijk in de richting van Hond Pastoor. Waarop Heer Pastoor met grote ogen naar zijn hond keek en veelbetekenend zijn vinger schudde, terwijl het orkest een vrolijke afsluiting speelde. ‘Je weet dat ik altijd de waarheid zeg,’

zei hij toen Anansi hem vroeg hoe hij het had gevonden. ‘Ik moet zeggen: een beetje zouteloos. Daar krijg je de kerk niet mee vol. Ik bedoel: daar gaat het publiek niet voor klappen. Zoiets flauws kan ik zelf nog wel verzinnen.’

‘Nou,’ zei Hond Pastoor verlegen, ‘zo makkelijk is het ook weer niet...’

‘Probeert u het eens!’ riep Anansi, want hij wilde de goede stemming er wel inhouden.

‘Dat is best,’ zei Heer Pastoor. ‘Veel stem heb ik niet, zoals jullie weten. Dan doe ik maar even iets.’ En hij begon. Zodra de muziek op het goede punt gekomen was viel hij in. Wat bibberig, maar behoorlijk toonvast, algauw uit volle borst om boven Anansi's roffels uit te blijven.

> ‘Kom je nog eens langs met een kaarsje in je hand,
> dan gaan we de rozenkrans bidden,
> dan stellen we samen de trouwdatum vast,
> en laten de kerk in het midden.’

Het publiek brulde van plezier. Ongelooflijk! Zomaar ter plekke verzonnen... Helemaal geen goed voorbeeld van een flauw liedje en knap frivool voor een pastoor. Luid gejuich en geklap. ‘Hé, hó!’ werd er geroepen. ‘Anansi, dat refrein van Anansi willen we horen, dat was leuk! Anansi...

Nog een keer!’

‘Wat zong jij, Anansi?’ vroeg Heer Pastoor. Hond Pastoor kroop in elkaar van ellende, vooral toen Anansi doodleuk zei:

‘O, dat was de échte tekst, de originele van Hond Pastoor.’

‘Die wil ook eens horen,’ zei Heer Pastoor. ‘Vooruit jongens, het publiek vraagt erom!’

Hond Pastoor kon er niet meer onderuit. Hij pakte de microfoon en zenuwachtig grijnzend zong hij:

> ‘Kom je nog eens langs met je handjes omhoog,
> dan kan ik je enkels bekijken...’

Werkelijk, Hond Pastoor begon er steeds meer in te komen, opgezweept door het meeslepende ritme van Anansi en zijn band:

> ‘niks aan de broek, maar ik wilde zo graag
> dat jij op je bolletje...
> dat jij in je wolletje...
> dat jij op een holletje...
> dat jij voor een lolletje...
> dat jij op mijn billetjes ging lij-ij-ken!’

Nu lag iedereen pas goed onder zijn stoel van het lachen; een bejaarde kalkoense hen kwam er zelfs nooit meer van overeind. Dit was onbetwist de leukste kolderhit die de hele dag te horen was geweest.

Hond Pastoor was de Onbetwiste Kampioen van het hele Carnaval-Songfestival en voor iedereen duidelijk de Beste Zanger van de Beste Carnavalskraker.

Anansi schudde zijn hoofd. Hij was toch al eerder uitgeroepen tot Beste Zanger toen hij dat refrein zong? Hoe kon Hond Pastoor dan plotseling met de titel gaan strijken? Anansi sprong op de jurytafel, greep de trofee en met één zwiep hief hij het zware pronkstuk in alle vier zijn armen hoog boven zijn hoofd.

‘Die prijs is van mij, die heb ik gewonnen!’ schreeuwde hij.

De jury stoof verschrikt uit elkaar en ook Heer Pastoor vloog overeind. De menigte begon verontwaardigd te joelen: ‘Oó-óó-óó! Schande! Zijn jullie helemaal knetter!’ - totdat Heer Pastoor tussenbeide kwam. ‘Heeft Anansi de prijs gewonnen?’ riep hij.

‘Ja, nee!’ schreeuwde de menigte door elkaar, terwijl daarbovenuit luide kreten klonken dat het een ‘SCHANDAAL!’ was.

‘Heeft mijn Hond de prijs gewonnen?’ vroeg

Heer Pastoor. Hij legde zijn arm gemoedelijk om de schouders van Hond Pastoor.

‘Jáááá!’ bulderde de menigte.

Nog steeds hield Anansi de kolossale kandelaar boven zijn kop. ‘Als ik die prijs niet krijg, dan smijt ik dit ding hier kapot voor jullie ogen!’

Een verontrust gemompel vloog door het publiek. Wie had zo'n afloop kunnen verwachten?

‘Bèèh - nee,’ riepen er een paar.

De meesten wachtten af in angstige spanning.

‘Moet Anansi de prijs krijgen?’ vroeg Heer Pastoor luid.

‘Ja... In godsnaam, ja doen!’ schreeuwde iedereen, en het hardst riep Hond Pastoor.

‘Afgesproken,’ riep Heer Pastoor. ‘Anansi krijgt de prijs.’

‘Aha, natuurlijk!’ schreeuwde Anansi boven alles uit. Langzaam liet hij de trofee zakken, totdat zijn grijnzende tronie erboven verscheen. Toen liet hij heel rustig dat Romeinse kunstwerk... ZOMAAR ka-boeng! uit al zijn twintig vingers vallen! In duizend sprankelende scherven...

De menigte verstarde van schrik. Sommigen loeiden, anderen werden woedend en begonnen te schelden - of te juichen en te roepen dat de muziek weer moest gaan spelen. Alleen Heer Pastoor en Hond Pastoor stonden daar stralend te glimlachen. ‘Gefeliciteerd,’ zei Heer Pastoor zachtjes tegen Anansi. ‘Ik heb het altijd al zo'n foeilelijk ding gevonden.’

Het verjaardagscadeau

Lang geleden leefde onder in het bos een vader Schildpad met zijn schildpadvrouw en al zijn lieve schildpadkindertjes. Wanneer die 's nachts bij elkaar lagen te slapen leken ze wel een mandje paaseieren, want in die tijd hadden schildpadden nog schilden zo kaal en zo glad als een kale kop. Pa en ma heetten Suus en Harry Sekrepatoe en ze woonden daar zo gezellig dat alle dieren graag bij ze kwamen. Dan brachten ze vruchten en andere lekkernijen mee en dan werd er een feestje gevierd.

Ook Aka de Adelaar, die in de hoogste boom van het bos woonde, kwam dikwijls op bezoek. Dan was het steevast etenstijd, daar kon je de klok op gelijk zetten. Pa en ma Sekrepatoe waren trots op die hoge bezoeker en ze stuurden de kleine schildpadjes vlug het bos in, om extra mooie vruchten en kruiden te zoeken. Als Aka Adelaar kwam was het eten altijd nog lekkerder, maar telkens at Aka het meest, zodat er haast niets overbleef voor de andere gasten en de kleine schildpadjes.

De kinderen begonnen te mopperen:

‘Waarom brengt oom Aka nooit iets voor ons mee? Waarom laat hij nooit iets te eten voor óns over?’

Hun vader legde uit: ‘Oom Aka is een hooggeplaatste vogel en wij schildpadden zijn een gastvrij volk. Hij krijgt het beste, want dat hoort bij onze reputatie als reptiel.’

Maar de kleintjes zeiden: ‘Wij moeten extra lekkere dingen zoeken, en wat krijgen we zelf? Een reputatie? Een rammelende maag!’ Ook de buren spraken er schande van dat die sukkels van schildpadden zich alsmaar lieten uitvreten door zo'n pedante Aka.

‘Ik zou dat niet meer nemen als ik jou was,’ siste buurvrouw Boomslang.

‘Schandelijk!’ riep Mis' Konijn. ‘Je eigen kinderen hongerig van tafel sturen?’

‘Waarom vraagt Aka jullie nooit te eten?’ mopperde baas Wasbeer. ‘Of kan die adelaarsmevrouw niet koken?’

Geen van de buren had meer zin om op bezoek te komen. Behalve Aka dan, die was er elke dag rond etenstijd. Daar kon je nog steeds de klok op gelijk zetten.

De kinderen Schildpad hadden er zwaar genoeg van: zo'n oom die niets anders voor ze overliet dan de afwas. Soms nam hij zelfs de restjes mee naar huis in een plastic zakje, vóór zij een lepel hadden kunnen optillen! Ze vertikten het om nog lekkere dingen voor hem te zoeken; die aten ze liever zelf op.

Zo werden de maaltijden elke dag kariger, tot Aka zei: ‘Het was weer lekker hoor, vandaag. Maar waar blijft het toetje? Wanneer krijgen we weer eens vruchtensla?’ Pa en ma Schildpad wisten niet wat ze treuriger vonden: hun onwillige kinderen of hun brutale gast. Ze keken elkaar zwijgend aan, maar de schildpadkinderen zeiden:

‘Oom Aka, mogen wij niet een keer bij jou gaan eten? Dan brengen wij een heleboel fruit mee, dan kan uw vrouw een pudding voor ons maken!’

Vader en moeder Schildpad riepen: ‘Niet zo vrijpostig, kinderen!’ Maar Aka zei: ‘Dat komt goed uit! Bijna vergeten, dat wilde ik net vragen! Toevallig ben ik deze week jarig... Maar ja, dat wordt natuurlijk een fuif voor grote dieren, dat is te laat voor kinderen. Maar Sekrepatoe en mevrouw, jullie zijn van harte welkom!’

Dat was een hele eer; Harry en Suus verklaarden blij dat ze graag op die fuif zouden komen.

Nauwelijks was Aka weg of het gekrakeel barstte weer los. ‘Als jullie maar niet denken dat wij vruchten voor hem zoeken,’ riepen de schildpadjes. ‘Wij doen niks als wij niet eens mogen komen...’

Ook was het een heel probleem om een passend geschenk te bedenken voor zo'n belangrijke relatie. De feestdag naderde, en een oplossing was er nog niet. Er kwamen nog problemen bij. Ma Schildpad vroeg haar buurvrouw Mies Konijn of zij die avond op de kinderen wilde passen, dan kon ze samen met haar man naar Aka Adelaar.

‘Wat!’ had mevrouw Konijn gezegd. ‘Naar die slampamper? Die uitgestreken veelvraat, die kouwe-kak-papegaai? Als ik jou was zou ik bedanken voor de eer, ik zou die opgeblazen boomkip eens de waarheid zeggen...’

En zo was ze nog even doorgegaan, zodat ma Sekrepatoe ondertussen maar was weggewandeld om het aan buurvrouw Boomslang te vragen.

‘Tjaja...’ had die gezegd. ‘Ik weet nog niet, Suus. Die vriend van jullie vind ik niet zo sympathiek... Ik moet daar eerst eens over denken.’ Kortom: geen medewerking.

‘De neefjes Krekel kunnen we vragen,’ zei vader Sekrepatoe nog. Maar dat vond Suus bezwaarlijk. ‘Die pretfiguren?’ zei ze. ‘Schattige jongens, dat wel. Maar ze gaan zeker de hele nacht met onze kinderen muziek maken. Dan blijf ik nog liever

thuis.’ Zo was het ene probleem nog niet opgelost of het volgende diende zich aan. Ineens riepen de kinderen: ‘Pa, oom Aka woont toch in de hoogste boom? Hoe ga jij daar morgen op bezoek?’

Daar had nog niemand aan gedacht. Hoe klimt een schildpad in een boom? Behoorlijk langzaam, dat is zeker.

‘Dan moet je wel op tijd van huis, pa,’ zeiden de kinderen. ‘Anders kom jij pas als alle gasten weg zijn.’

Toen de kinderen naar bed waren werd er diep nagedacht.

‘Ik heb niet veel oefening in boomklimmen,’ zuchtte Harry.

‘Dan moet je 's morgens heel vroeg op pad,’ zei Suus. ‘Gelukkig dat ikzelf niet meekan... Ik ben nog nooit in een boom geklommen.’

‘Ik ook niet,’ bekende Harry. ‘Maar als ik het heel voorzichtig doe en goed de tijd neem...’

‘Jij bent een doorzetter, dat is waar,’ zei Suus. Maar helemaal gerust waren ze geen van beiden. Ze gingen maar slapen, want veel was er die avond niet meer aan te doen. Tot vader Sekrepatoe midden in de nacht ineens overeind vloog in bed. ‘Suus, Suus, word wakker!’ riep hij. ‘Wij hebben één ding helemaal vergeten! Het cadeau voor de jarige!’

Moeder Sekrepatoe sloeg haar pootje voor haar mond. ‘Wat een geluk van een toevalligheid, ik heb net van Anansi gedroomd! Hij gaf me de oplossing, en ik weet nu ook hoe jij daar boven in die boom komt.’

Intussen zat Aka Adelaar gezellig thuis te snavelen met zijn verheven echtgenote en zijn witte wollen jongetjes.

‘Wat een enorme oen!’ riep Sara Adelaar toen ze hoorde van dat zogenaamde verjaardagsfeest. ‘Harry de Schildpad, hij verdient niet beter! Alleen om bevriend met jou te zijn tuint hij erin.’

‘Als hij komt, mogen wij dan schildpadsoep van hem koken?’ vroegen de jongens.

‘Nixterfan,’ zei Aka. ‘Jullie blijven van hem af. Hij mag dan een sukkel zijn, maar het is een vriend; en zijn vrouw kan verrekt lekker koken. Waarschijnlijk komt hij niet eens.’

‘Maar krijgen wij dan toch verjaardagseten, al is het een grap?’

‘Vooruit, nou opgedonderd naar je nest!’ riep vogel Saar. Jaja, die kindertjes Adelaar werden met ferme klauw opgevoed. Wel niet met deftigheid, maar toch met discipline. De volgende dag hingen de donzen jongetjes al vroeg uit de boom. Aka en zijn Saar begrepen wel dat het een tijd zou duren voor Sekrepatoe naar hun boom gesukkeld was. Ook toen het middag werd viel er nog steeds in geen velden of wegen een schildpad te bekennen, laat staan tegen de stam van hun boom op. En toen het donker was geworden werden die adelaarskinderen onuitstaanbaar van teleurstelling.

‘Waar blijft die meneer Sekrepatoe nou,’ begonnen ze te zeuren. ‘En die tante met die lekkere toetjes? Wanneer begint de verjaardag? Wat krijgen wij? Toch niet alleen gebakken torren, zoals elke dag?’ Tot hun moeder ongeduldig riep: ‘Aka, doe er iets aan! Ga kijken waar die ongekookte vriend van je blijft. Die jongens van je schreeuwen me de oren doof!’

Algauw daalde Aka neer op het bladerdakje van de familie Schildpad. Daaronder klonk tevreden gemummel, want alle kindertjes zaten hun grassoep te eten. Het was eenvoudige kost die avond, maar er was genoeg en ieder kreeg zijn deel.

‘Daar is oom Aka,’ zeiden de kinderen. ‘Is onze klok nog wel gelijk?’

‘Hallo vriendin Suus,’ zei Aka. ‘Ben je vergeten dat ik jarig ben? Je zou vanavond toch bij mij komen eten? Waar is je man?’

‘Wij zijn het niet vergeten,’ zei moeder Sekrepatoe. ‘Mijn man is al uren de deur uit, maar ik kon geen oppas vinden. Leuk dat u langskomt. Kinderen, zing lang-zal-ze-leven voor oom Aka!’

Heer Aka moest een hele tijd gebogen staan onder dat dakje, want er was geen zitplaats meer. De schildpadkinderen zongen: ‘Langzaam-ze-leven, lang-zaam-ze-leven!’ want zo gaat dat liedje bij de schildpadden. Verder zongen ze nog allerlei liedjes die in de verte iets met verjaardagen te maken hebben en ook sommige die als een tang op een varken sloegen. Tenslotte werd heer Adelaar ongeduldig. ‘Dank je, kinderen!’ riep hij dwars door het laatste refrein. ‘Ik moet gaan, de gasten wachten. Misschien is jullie vader ook al aangekomen.’

‘Ik moet u nog iets geven,’ zei mama Suus. ‘Mijn man is zo haastig vertrokken, hij is uw cadeautje vergeten.’

Ze gaf hem een grote doos met een weelderige strik en wilde bloemen erop; zo'n mooi cadeau had Aka niet verwacht. Met grote vaardigheid fladderde Aka tussen alle takken door met zijn pak; het was de grootste prooi die hij ooit naar zijn nest had gevlogen. Ze stonden er thuis van te kijken! ‘Wat zit erin? Pak uit, pak uit!’ krijsten de donzige jongetjes.

‘Nixterfan!’ zei Aka vastbesloten. ‘Die verrekte Sekrepatoe is werkelijk op weg hiernaartoe: dit is zijn cadeau! Kan het onbescheidener? Hij wil indruk maken...’ Er ontstond een hele ruzie, want allemaal wilden ze het pak direct openmaken. Maar vader Aka zei: ‘Nee! Ik laat me niet beschamen door die ingeblikte kikker. We wachten rustig tot hij bovenkomt.

Dan kan hij zelf zien hoe dankbaar ik ben.'

'We kunnen de bloemen toch vast in een vaasje zetten?' zei moeder Aka. 'En dan mag iedereen een stukje lint, voor om zijn nek. Dat staat feestelijk als Harry binnenkomt.'

'Misschien komt hij wel helemaal niet boven. Je zei dat hij zo langzaam is, dat hij helemaal geen boom kan klimmen... Waarom mag dat pak nou niet open?'

Tenslotte gaf Aka toe. 'Goed, dan moet die sukkel het zelf ook maar weten. Haal de keukenschaar!'

Maar die wilde jongens haalden helemaal geen keukenschaar, want ze zaten met hun eigen waffelhaak al in dat pak te hakken. Ineens lag daar een grote berg versnipperd glanspapier met strikkenflarden.

Heer Aka maakte plechtig de deksel open en wat kwam eruit?

Precies: Harry Sekrepatoe de schildpad, in eigen persoon. Dat was voor de hele familie een grote verrassing. Sekrepatoe had al die tijd precies gehoord hoe zijn zogenaamde vriend over hem dacht, maar toch zei hij: 'Hallo, verrassing! Hartelijk gefeliciteerd allemaal...'

Dat deed de deur dicht voor vader Aka, of liever: dat deed de deur open! Hij werd zo vreselijk kwaad dat hij met één slag van zijn vlerk die arme schildpad het nest uit sloeg. Duizelend viel hij omlaag, krak-boem langs de takken, en knalde plaf! op een steen. Dood? Nog net niet. Daar lag hij alsof twee olifanten over hem heen gewalst waren; zijn mooie, gladde schild was in duizend stukken gebarsten, die nog met bloederige draadjes aan elkaar zaten.

Van alle kanten kwamen de andere Sekrepatoes en de buren om Harry voetje voor voetje naar huis te brengen. Ze kookten kruidenzalf en stookten drankjes voor hem. Dagenlang gaven ze hem bladeren en goede raad en ze wreven zijn rug met smurrie tot hij beter was.

Toen hij genezen was waren langs alle barsten vierkantjes ontstaan en vijfhoekjes en stippeltjes en kleuren. Zó mooi dat Suus ze naschilderde op haar eigen eiglad schild, alleen maar om te laten zien hoe trots ze was op vader Schildpad. En alle kinderen lieten zich tatoeëren met ook zo'n mooi patroon. Toen ze groot waren kregen ze zelf weer kinderen en die kwamen prompt uit het ei met precies zulke versieringen. Daarom hebben alle schildpadden van die fraaie decoraties op hun schild.

De vriendelijke vreemdeling

Heel lang geleden was het in Suriname elk jaar Koninginnedag. Dan was het een hele week kermis en bleven alleen zieke kippen thuis. Wie maar een stok kon vinden om zijn lamme lijf te steunen, wie maar een scherf kon vinden om zijn achterste te krabben, die was te vinden op het plein. Dus óók B'Anansi de spin, die al van jongs af aan voor elke pret te vinden was.

Het was op de allerlaatste koninginnekermis, dat hij lang rondhing bij de warong van de befaamde rattenfamilie Alata. Daar kon je pas van alles krijgen: zoute en zoete krakelingen, pasteitjes, loempia's, saotosoep, pinda-, banaan- of okersoep, zoute vis of lemmetjes, zure eieren of uitjes, bittere groenteschotels en ijskoud bier of zuurzak-ijs.

Anansi wist niet wat hij kiezen moest en liet zich al die heerlijkheden smaken, achter elkaar. Daarna bestelde hij het hele rijtje nog een keer. Alles werd door Misi Alata opgeschreven; zij was niet alleen kokkin, maar ook caissière van die kraam.

Tenslotte zei Anansi met voldane buik: ‘Misi, geef me nog één klein biertje van je... en een paar gommakoekjes.’

Maar Misi Rat zei: ‘Anansi, wacht tot ik alles heb opgeteld. Want ik ga twijfelen of je portemonnee wel net zo groot is als je buik.’

Oei! Voelde Anansi daar ineens een vreemde pijn rondom zijn maag? ‘Laat toch dat biertje maar,’ zei hij. ‘Ik moet geloof ik gauw naar huis om wat te liggen. Dan kom ik morgenvroeg terug om te betalen.’

Dat vond Alata niet zo'n goed idee. ‘Wat krijg ik nou?’ riep ze. ‘Familie, hoor je dat? Direct betalen schobbejak, of ik roep de politie!’ En daarbij wiebelde ze met haar steekneus Anansi in zijn gezicht, zodat die bijna ondersteboven wankelde.

De rest van de familie kwam zich ermee bemoeien, van de serveer-dochters tot aan de bezem-neef, en dat waren er heel wat.

Ze snuffelden Anansi van alle kanten in zijn nek.

Gelukkig was daar de hele tijd al een vriendelijke vreemdeling aan die kraam. Hij tikte Misi Alata op haar achterdeel. ‘Mevrouw,’ sprak hij. ‘Als u toestaat reken ík af voor uw klant. Hij is een eh... toekomstige relatie van mij.’

Dat was pas een beschaafde heer! Hij lichtte steeds zijn nette gleufhoed op en trok zijn dasje recht. Intussen telde hij gauw die hele rekening mee, of hij een wandelende kassa was. Daar lag het nodige papiergeld al op tafel voor Misi Alata's neus.

Ze telde alles na en stuurde haar familie weer aan het werk. Anansi wist niet hoe hij het had! Zoiets was hem nog nooit gebeurd en hij bedankte de vreemdeling uitbundig. ‘Ach,’ zei die heer. ‘Een kleinigheid... en graag gedaan. Mag ik u uitnodigen om nog iets te gebruiken met mij?’

Dat hoefde hij Anansi geen twee keer te vragen. ‘Als ik u daar plezier mee doe...’ prevelde hij. ‘Ik zeg niet nee...’

Ze kwamen al gauw terecht in Jonny's Bierbar, waar Sarasara Jonny in zijn aquarium pilsjes tapte en een gezelschap apen aan de bar rumoerig hing te zingen.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

Het gaf niet dat die nette heer niet moeders mooiste was, dat hij wat ongelukkig liep en misschien waren zijn oren ook wat groot en puntig, maar dat is nog geen reden om iemand uit te lachen, dat weet je wel.

In elk geval had hij prachtige lichte ogen, waarmee hij Anansi diep en hartelijk aankeek.

Ze dronken daar gezellig een paar glazen, totdat de vreemdeling zei: ‘U bent de spin Anansi, is het niet? Mijn naam is Sa... Didíbri, aangenaam.’

Daarbij nam hij zijn hoed een flink stuk van zijn hoofd, zodat Anansi zag dat links en rechts naast zijn gelakte pruik twee vreemde boompjes groeiden. Daar schrok hij wel een beetje van, al wist hij door zijn vrolijk biergevoel niet helemaal waarom. Algauw hoorde hij nog alleen de liedjes van de apen.

Toch, toen Didíbri later om de rekening vroeg aan Jonny, flapte Anansi eruit voor hij het wist: ‘Meneer, ik zal u morgen alles terugbetalen. Geef mij maar uw adres.’

Maar dat vond Didíbri helemaal niet nodig. Hij sloeg zijn arm vertrouwelijk om Anansi's schouder.

‘Mijn beste vriend,’ zei hij. ‘Dat hoeft toch niet, waarom kom je niet mee? Wanneer je met MIJ mee gaat, dan hoef je voortaan nergens meer iets te betalen.’

Dat was toch weer een aanbod waar Anansi geen nee op kon zeggen, zou je denken. Maar onverwacht antwoordde hij:

‘Toch liever niet, meneer. Ik heb nog thuis...’

‘Kom nou toch gauw, Anansi,’ zei Didíbri. ‘Mij hoef je heus niets wijs te maken. Ik weet dat jij meestal meer dorst bezit dan dubbeltjes.’

‘Maak je niet ongerust!’ hikte Anansi vrolijk. ‘Ik heb thuis een zeldzame schat - kostbaarder dan jij kan kopen - met al je geld!’

Didíbri krabde in zijn snor. ‘Wat? Hoe bedoel je dat, Anansi? Als jij mij één zo'n schat kunt laten zien...’

Hij boorde zijn mistlamp-ogen dwars door Anansi heen en zei met een stem als een verfbrander: ‘Dan hoef jij mij nooit iets terug te betalen.’

‘En anders?’ vroeg Anansi vlug.

‘Anders...’ zei de vreemdeling dreigend en greep Anansi als een bankschroef bij een van zijn ellebogen. ‘Anders ga jij voorgoed met mij mee!’

Ze vertrokken in de richting van Anansi's huis en die hele wandeling hield Didíbri Anansi stevig vast, met zijn arm om Anansi's middel of met zijn elleboog als een betonnen haakstok om Anansi's nek. Daarbij leunde hij zwaar op Anansi, want die meneer liep wat moeilijk, soms ging hij zelfs ineens een paar passen achteruit. En hij bleef maar roepen: ‘Ik ben benieuwd! Héél benieuwd wat ik te zien krijg!’

‘Maak je niet ongerust,’ zei Anansi telkens, ‘wat ik in huis heb vind je in geen ander huis.’

Tenslotte kwamen ze bij Anansi's keukendeur. Daar stond iemand met verwarde haren in de helder verlichte opening.

‘Aha!’ riep Anansi vrolijk. ‘Daar hebben we mijn allerliefste vrouwtje, Akoeba!’

‘In de strontpot opgegroeide nachtbraker, nietsnutte tafelschuimer, allerlamlendigste lulletjelampekatoen! Koning van opgeklopte kletskoppen, kampioen van stompzinnige belazerkunst! Krijg de korsten op je kop om de kakkerlakken van te laten kotsen! Krijg een barst in je bolle bierbuik waar de pissebedden bruiloft komen vieren! Jij held van hanig onbenul... Verzuip maar in je eigen bierpis! Dweil gauw mijn deur voorbij! En die bekakte kameraad van je erbij!’

Daarna sloeg ze de deur met een knal voor hun neus dicht en beende snel het erf af om bij haar buurvrouw te gaan kaarten.

‘Wat is dít?’ fluisterde Didíbri beteuterd.

‘Nou ja,’ zei Anansi stralend. ‘Ze bedoelt dat ze me al eerder thuis had verwacht. Ze houdt er niet van om het eten zolang warm te houden. Laten we maar gauw aan tafel gaan.’

Al vlug bleek dat M'Akoeba in het koken minstens zo vindingrijk was als in het schelden: wat zij niet allemaal had klaargemaakt! Kommen fantasie-soep en borden vol verrukkelijke kokosballetjes, en schotels kouseband en bakbananen, te veel om op te noemen. Een onverwachte weelde van veelkleurigheid.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

Didíbri hing zijn hoed aan de muur, waardoor je ongestoord die boompjes op zijn hoofd kon bekijken. Het leken wel twee afgeknotte vorkjes, of horentjes van de een of andere sauriër die gekruist is met een rendier.

Hij likte ondanks al zijn deftigheid zijn vingers erbij af.

'Die Akoeba van jou kookt werkelijk voortreffelijk, Anansi,' zei hij. 'Daar zijn geen woorden voor...'

'Je bedoelt... als een engel. Of: góddelijk, nietwaar?' zei Anansi.

Maar dat was toch blijkbaar niet het woord dat Didíbri zocht. Hij bloosde ervan, zodat zijn horentjes op gloeiende koraaltakken leken. Maar dat kwam misschien van Akoeba's onvolprezen sambal.

Toen alle schotels leeg waren presenteerde Didíbri Anansi een sigaretje van het merk Klavertje-Vijf-Met-Puntblad, en hij zei: 'Kom, het wordt zo langzaam aan eens tijd dat we eens opstappen!'

'We?' zei Anansi. 'Je denkt toch niet zeker dat ik met je meega? Dat was de afspraak niet. Ik heb jou een schat getoond die met geen goud valt te betalen, en dus ben ik je niets meer schuldig.'

'Hoezo, een schat?' vroeg Didíbri.

'Moet jij mij eens vertellen waar je zoiets vindt,' lachte Anansi. 'Een vrouw die zó kan schelden en ook zó kan koken?'

Didíbri's ogen leken plotseling op de lege borden voor zijn neus. Langzaam kwam hij overeind en zette zijn hoed op.

'Wij... zien elkaar nog!' siste hij tussen zijn tanden. En het gesis ging over in gefluit, terwijl hij als een raket het raam uitvloog.

Ik verzeker je: Anansi was niet onder de indruk. Hij ging helemaal niet de afwas doen bijvoorbeeld, nee.

Hij ging gewoon de stad in, om nog een glaasje te drinken.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

Een nachtje stappen

Op een keer had Anansi 's avonds zin om wat te drinken, toen hij langs een huis kwam waar zeven kippetjes woonden, onder de hoede van ene Moeder Kloek. Daar was het een vrolijk en gastvrij gezelschap! Die kippetjes hadden lekkere hapjes en wijn, daar waren ze lang niet gierig mee. Algauw was Anansi vrolijk aan het dansen, drinken en schransen, tot Moeder Kloek ineens riep: ‘Breng nog wat flessen, schatjes! Die heer daar betaalt alles!’

Anansi schrok: een geldelijke bijdrage was hier alleen maar een beleefdheid, maar hij had weer eens helemaal geen cent op zak. Gelukkig bedoelde Moeder Kloek een andere heer, een echte heer die al een hele tijd vooruit betaalde. Al kwam hij Anansi vagelijk bekend voor, hij schrok pas echt toen die heer in zijn oor bromde: ‘Anansi, schurk, dit keer ga jij betalen...’ Het was een oude kennis van hem ja, een zekere Didíbri.

‘Betalen?’ vroeg Anansi en danste vrolijk verder met het allerfraaiste kippetje. ‘Ben ik je dan wat schuldig?’

‘Satan,’ riep Moeder Kloek, ‘je kunt een nieuwe vriend toch niet laten betalen?’

‘Geen nieuwe vriend, een oude schuld!’ siste Didíbri dreigend. ‘Jij gaat mee naar míjn

huis, Anansi,' en zijn horentjes gloeiden in het rode halfduister van de kippensalon.

'Ach kom!' zei Moeder Kloek, die niet van ruzie hield. 'Geef hem een kans Saatje, zoals je altijd doet. Geef hem een raadsel!'

'Geef hem een raadsel, ja, een raadsel!' kakelden de kippetjes.

Didíbri slurpte somber aan zijn wijnglas. 'Weet jij hoe oud ik ben?' vroeg hij. En zijn ogen gloeiden als groene knipperlichten. Anansi stond als versteend, zonder zijn danskip los te laten.

'Jouw huis?' zei hij langzaam. 'Is dat niet op de hoek van de Heiligeweg en de Roet-en-Pekstraat?'

Daar moesten die kippetjes verschrikkelijk om giechelen, maar Didíbri siste: 'Probeer geen tijd te winnen, vriend Anansi. Dat vroeg ik niet. Ik vroeg: weet jij hoe oud ik ben.'

‘Dat huis,’ zeurde Anansi verder. ‘Is dat niet waar je samenwoont met zeven zijïge reuen en een verlopen vette vleermuis?’

De hele kippenkolonie barstte in schateren uit; Ma Kloek kwam niet meer bij! Maar Didíbri sprong haast uit elkaar van woede - voor het eerst zag je dat zijn tanden puntig waren. ‘Nog nooit in mijn achtduizendjarige praktijk heb ik zoveel nonsens gehoord!’

‘Aha!’ riep Anansi en tikte Didíbri brutaal op zijn neus. Want hij herinnerde zich dat zijn grootmoeder altijd verteld had dat zelfs duivelskinderen niet mochten werken voordat ze twaalf waren. ‘Dan weet ik wel hoe oud jij bent. Achtduizendtwaalf!’

‘Hoera!’ riepen de kippen door elkaar. ‘Anansi heeft gewonnen!’

Zo was dat dus beslist. Didíbri had geen zin in drinken meer. ‘Het is tijd om op te stappen,’ riep hij. Hij trok Anansi los van zijn kippenvriendin en schoof hem de deur uit. ‘Wat nou ineens?’ riep Anansi beledigd. ‘Waar gaan we heen?’

‘Jij bent te dronken om alleen naar huis te gaan,’ zei Didíbri. ‘Ik draag je wel!’ Hij greep Anansi bij zijn benen en slingerde hem op zijn rug. Met één hand snoerde hij zijn armen bij elkaar. Straathonden renden blaffend mee, terwijl Didíbri er de pas in zette!

De dodelijk verschrikte kippetjes zagen dat hij heel lange benen had met voeten die naar achteren wezen...

Dat hij zo ongelukkig liep, kwam omdat hij die benen altijd omkrulde, zodat zijn tenen naar voren stonden.

Maar nu hij haast had vloog hij ACHTERSTEVOREN door het duister als een bliksemschicht!

Anansi bonkte met één vrije hand op Didíbri's hoed, maar dat baatte niet veel. Didíbri's horentjes schoven onder de rand vandaan als twee enge handjes en hielden die hoed op zijn plaats.

‘Didíbri, laat me!’ gilde Anansi. ‘Didíbri, ik moet een plas!’

Didíbri holde voort.

‘Ja... daar trap ik niet in, Anansi!’

Anansi greep zich vast aan Didíbri's linkeroor en brulde daarin: ‘Didíbri, laat me afstappen, anders pies ik in je nek!’

Didíbri stopte plotseling. Sommige dingen zijn kennelijk zelfs hem te erg. ‘Eén minuut,’ zei hij, ‘en geen seconde langer!’

Anansi schudde zijn ledematen en sprong naar de kant van de weg. Daar maakte hij zijn broek open en deed een plàààs... de struiken bogen alle kanten op als in een orkaan. Het waterkanon van de brandweerboot had het niet kunnen winnen van die plas.

Didíbri schreeuwde boven het spuitgeluid: ‘Schiet je een beetje op?’

Dat spoot en spoot maar door... geen einde leek eraan te komen. Didíbri werd ongeduldig. Hij keek op zijn diamanten horloge en telde seconden. ‘Anansi, ik kom je halen!’ riep hij tenslotte.

Daar was meneer Spin al terug met een poeslief gezicht. ‘Niet nodig,’ zei hij. ‘Didíbri, kijk, jij kunt toch alles?’

‘Natuurlijk,’ zei Didíbri. ‘Zoiets stoms kun jij alleen maar vragen met je verstand van spinrag!’

‘Toch weet ik iets dat jij níet kan,’ fleemde Anansi.

‘Er is NIETS wat ik niet kan!’ riep Didíbri ongeduldig.

‘Als ik iets weet wat jij niet kan, dan moet je mij naar huis laten gaan!’ zei Anansi. ‘Kijk hier...’ Hij hield Didíbri een kronkelig draadje voor zijn neus. ‘Dit is een buikhaar van me, heb ik net uitgerukt. Kun jij dat voor me recht krijgen?’

Didíbri pakte het haartje tussen zijn vierkante nagels, zette het tussen zijn krokodillentanden, krabde zich achter zijn oren... Zijn horentjes krulden als vraagtekens naar alle kanten. Wat hij ook probeerde, dat buikhaar van Anansi was niet recht te krijgen.

En Anansi? Op al zijn vier benen vertrok hij vlug, gauw weer naar huis, naar M'Akoeba!

Didíbri heeft Anansi niet te pakken gekregen, want die is nog altijd onder ons. Daar op het plein is het vaak weer kermis, en misschien loopt Didíbri daar dan rond... Sommigen beweren dat je hem altijd ergens of overal ineens kunt tegenkomen. Ze zeggen ook dat hij donkere contactlenzen gekocht heeft en dat hij overzee gegaan is om voor sergeant te studeren. Maar dat geloof ik niet. Want als dat waar was, dan hadden we het toch gemerkt?

Het land van de vrijheid

Er waren eens twee Duitse herders, PFORNSCHLEGEL en GEZORENPLATZ, die gruwelijk strenge bazen hadden. Als Pforn of Gézo niet direct gehoorzaamden, dan kregen ze toch een pak op hun vel! Daarom waren ze ontsnapt aan de dictatuur en - terwijl ze elkaar nog helemaal niet kenden - op een schip gegaan als blinde passagier. Dat wil zeggen: ze waren aan boord gekropen op een plekje waar niemand ze kon zien en zijzelf ook geen hond, en geen hand voor ogen. Maar honden kunnen ontzettend goed ruiken, dus roken ze elkaars verschrikte hondenlucht en merkten dat ze om dezelfde reden in hetzelfde schuitje zaten. Vanaf dat ogenblik waren ze gezworen kameraden.

Na een paar weken kwamen ze in het LAND VAN DE VRIJHEID, tenminste: dat dachten ze. Gelukkig was er geen hond die merkte dat ze tussen de benen van de passagiers van boord af glipten... Daar waren ze in dat Beroemde Land, ze renden de stad in, ze merkten niet dat na verloop van tijd de passagiers weer allemaal aan boord gingen om de reis voort te zetten. Ondertussen snuffelden ze overal rond en wat vonden ze daar? Eén café met vieze worstjes, één bioscoop met vieze filmpjes en een kerk met niemand erin. ‘Als dit de Vrijheid is, dan stelt het niet veel voor,’ zei Platz tegen Schlegel. ‘Misschien is er nog een andere vrijheid,’ zei Schlegel tegen Platz. Ze kwamen langs een enorm

gebouw waar een bord hing: SNUFFELAARS GEVRAAGD. ‘Laten we hier ons geluk eens beproeven,’ zeiden ze tegen elkaar.

Ze gingen binnen in een fraai kantoor vol apparaten, waar de uitgekookte projectontwikkelaar Anansi achter een indrukwekkend bureau zat.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg de Gewiekste Spin.

‘Wij willen genieten...’, hakkelde Gézo. ‘...van het Land van de Vrijheid,’ vulde Pforny aan.

‘Van welke Vrijheid?’ vroeg Anansi. ‘Gastvrijheid, krimpvrijheid, kreukvrijheid, persvrijheid, belastingvrijheid?’

‘Allemaal tegelijk als het kan,’ zeiden ze.

‘Dat kost dan honderdduizend gulden, vijftigduizend voor ieder,’ zei Anansi en legde al zijn handen open op zijn glimmende bureau. Dat was een slag voor die honden, nog harder dan de knoeten van hun vroegere bazen.

‘Het kan ook goedkoper,’ zei Anansi. ‘Maar dan moeten jullie me helpen.’ Zo kregen Gézo en Pforn een baantje als snuffelaar. Anansi tikte een briefje op de computer en faxte dat naar allerlei vastelanden. Terwijl ze daar op antwoord wachtten liet hij een heleboel heerlijk eten komen van een Gevestigde Chinees.

Dat vonden die honden prachtig, ze waren diep onder de indruk van hun nieuwe baas, zodat ze niet eens merkten dat Anansi bijna alles zelf opat.

‘Zo,’ zei Anansi met volle mond. ‘Jullie krijgen een paspoort en een nieuwe naam, want niemand hoeft te weten waar jullie zitten. Je oude bazen zouden jullie weleens willen opsporen.’

Nu heette Gezorenplatz voortaan GILGA en Pfornschlegel was omgedoopt tot PASJA LAL. Een beetje rare namen, maar eigenlijk veel makkelijker dan de vorige. Ze kregen ook een vliegticket; daarmee moesten ze snel op reis naar een HEILIGE STAD.

Uit een koffertje met een compleet nieuwe outfit mochten ze een pak aantrekken, en dat waren toch een paar wonderlijke herenjaponnen! Maar Anansi zei dat ze op PELGRIMS moesten lijken, dan zouden ze niet opvallen tussen alle andere bezoekers van die Heilige Stad.

Zo gingen ze op reis en in de aankomsthal stond een klein ventje met een groot bord waarop geschreven was:

HERREN GILGA + PASJA + LAL

Dat waren zij! Ze mochten met hun koffertjes zó door de paspoortcontrole, omdat ze Pelgrims waren.

Het mannetje stelde zich voor als: 'MO-ISJI AANGENAAM'. Hij droeg een morsige witte herenjurk en hij stonk een beetje uit zijn nek, maar dat kwam van de hitte in dat Heilige Oord. Moismoisi bracht de herders naar zijn huis, waar een hele familie van grote en kleine Moismoisi's hen opwachtte. Of liever: ze wachtten nergens op,

ze gingen gewoon hun gang. Steeds als de gasten ergens binnenkwamen, vlogen er kleine Moismoisi's piepend onder het meubilair en daar moesten de groten dan vreselijk om lachen, zodat het een vrolijke drukte was.

Ze kregen een tweepersoonskamer en er werd lekker Surinaams gekookt in dat huis. Wat bewijst dat het betrouwbare personen waren.

Op een nacht werden Gilga en Pasja tegelijk wakker. Ze roken duidelijk dat er iemand in hun kamer was! Door hun muskietengaas zagen ze het schijnsel van een piepklein zaklantaarntje... Een gedaante-in-herenjurk stond door een spleetje onder de deksel van hun koffertjes te woelen. Het kostte ze moeite om niet keffend boven op de indringer te springen en al hun tanden in zijn vel te slaan. Maar ze wilden eerst weten door wie - om wat - waarom daar in hun koffertjes werd rondgewroet... Het lampje ging weer uit; met hun perfecte hondenoren hoorden ze hoe om de beurt de koffers zachtjes werden dichtgedaan en hoe de spookgestalte weer naar buiten sloop.

Ze staken het licht aan en inspecteerden hun koffers. NIETS TE ZIEN! Alles zat er nog in, precies op de plaats waar ze het zelf gestopt hadden. Zelfs hun oude vluchtkleren, die Ma Moismoisi de vorige dag eigenhandig voor ze in haar wasmachine had gestopt.

‘Raadselachtig,’ zei Gilga tegen Pasja. ‘Problematisch,’ beweerde Pasja tegen Gilga. ‘Afwachten maar, want de Nadere Instructies van Anansi zijn nog steeds niet gekomen.’

Ze moesten blijven waar ze waren, alsof ze aan de ketting lagen. Dus deden ze de hele dag of hun neus bloedde, kortom: als honden die hun snuffelvaardigheid zijn kwijtgeraakt. Maar de volgende nacht lagen ze weer op de loer en deden of ze snurkten. Ondertussen staken ze hun oren omhoog en hield hun neus alles scherp in de gaten. En ja hoor, na verloop van tijd sloop diezelfde herenjapon (dat rook je zo) weer naar binnen. Hij opende de beide koffertjes, de deksels gingen helemaal omhoog. Gilga kon een dreigend gebrom haast niet bedwingen en Pasja moest zijn snurkgeluid verdubbelen om over dat gebrom uit te komen. De indringer hoorde niets, zo ingespannen was hij bezig. Er klonk een scheurend geluid, alsof iemand een pleister van zijn vel aftrok - en daarop ging één koffer bijna onhoorbaar dicht. Daarna wéér dat pleister-lostrek-geluid en even later ging ook de andere koffer dicht. Waarna de gedaante snel de deur uitsloop.

Ze sprongen snuffelend uit bed. ‘Heb je 't geroken?’ fluisterde Pasja.

‘Dat was die gastheer van ons, Aangenaam!’ kwispelde Gilga terug.

Ze deden het licht aan en snuffelden in hun koffertjes.

Ja, wisten ze algauw. Hier aan de rand van het deksel heeft hij gezeten met zijn muizentengels. En wat is dat? Die deksel is veel dikker dan vanmorgen... Wat! Hoe kan dat?

Ze ontdekten dat de beide deksels langs een klittenbandrandje konden worden opengeritst. In de deksels zat een zakje verborgen dat er van buitenaf uitzag als gewoon de voering van de koffer. Ze vonden in elk zakje drie krakende pakjes, niet groter dan een envelop.

'Dat heeft die muis er dus zoëven ingestopt!' stelde Gilga vast. 'Wat heeft hij hier dan gisteren gedaan?' vroeg Pasja.

'Iets eruit gehaald misschien,' zei Gilga. 'Maar wat?'

Omdat ze dat niet konden ontdekken lieten ze die pakjes gewoon maar zitten waar ze zaten.

'Want,' zei Pasja, 'die Aangenaam werkt toch ook voor Anansi? Misschien zijn het wel Geheime Nadere Instructies van onze gastheer die wij moeten meenemen voor Anansi.'

Aan het ontbijt zei heer Moismoisi dat hij van Anansi nét de Nadere Instructies had doorgekregen waarop zij zaten te wachten.

Ze moesten nog diezelfde dag op het vliegtuig om zich te gaan melden in het

kantoor van Anansi. Daar gingen ze dan; zelfs de allerkleinste Moismoisi's waren niet verlegen meer en knuffelden hun vertrekkende gasten met opgewonden piepjes. Bij de douane ging alles weer vanzelf: met hun pelgrimspaspoorten werden zij en hun koffertjes meteen doorgelaten.

'Aha!' grijnsde Anansi achter zijn glimmende bureau met een grote sigaar tussen zijn tanden. 'Is alles goed verlopen? Was het gastgezin gastvrij? Dan heb je de eerste vrijheid al binnen. Dit was natuurlijk maar een proef. Graag een VERSLAG meteen, dan weet ik of jullie geschikt zijn voor een volgende snuffelmissie.'

De herders keken elkaar aan. Verslag? Omdat hun baantje ervan afhing vertelden ze alles: hoe ze die Witte Herenjapon betrapt hadden, hoe ze de geheime bergplaats in de kofferdeksels hadden uitgesnuffeld, en ze lieten Anansi zien dat daar Geheime Nadere Instructies in zaten. Ze zeiden ook dat ze dáchten dat er iets was uitgehaald.

Anansi was zeer tevreden met het verslag, en met de pakjes uit de koffers. 'Uitstekend gesnuffeld,' zei hij en schudde al hun handen tegelijk. 'Jullie zijn geschikt voor moeilijker werk, jullie krijgen een opleiding als echte bedrijfssnuffelaars en daarna dadelijk een buitenlandse stage. Hier zijn vast jullie paspoorten met nieuwe namen, dan kun je daaraan wennen. Voortaan heten jullie PASKWIL en GRIJPSTRA. En hier is een voorschot.' Hij gaf ze elk... één van de pakjes die ze zelf in de koffertjes hadden meegebracht. Daar stonden ze ineens op straat met een vette envelop vol geld. 'Jippie!' blaften ze vrolijk. 'We gaan in een luxehotel met zwembad!'

Elke morgen moesten Gézo en Pforn op het kantoor van Anansi komen en dan werden hun hersens gewassen in een soep van vreemde feiten. Hoe ze heetten, waar ze geboren waren, op school gegaan, waar op de wereld ze allemaal gewerkt hadden.

Ook kregen ze reken- taal- en spraakles van verschillende computers. En VERVELEND dat het was! Een slavenbestaan... Van al die dingen hadden ze nog nooit gehoord, en stamp dat dan maar eens in je kop tot je geen fout meer maakt!

Op een avond lagen ze bij het luxezwembad van hun hotel.

'Wil jij eigenlijk Paskwil heten?' vroeg Gézo aan Pforn.

'Wil jij graag Grijpsta zijn?' zei Pforn tegen Gézo. 'Wéér zo'n ondergeschikte plaats met bazen boven je kop.'

'Zoals BAAS Anansi,' mompelde Gézo. 'Dat is hier toch geen Land van de Vrijheid...'

'Dan gaan we naar een Ander Land,' zei Pforn. 'Want als wij geen vrijheid hebben moeten wij vrijheid maken.'

Die nacht gingen ze naar het kantoor van Anansi. Ze stapelden alle computers in een vrachtwagen, behalve één, waarop ze de boodschap lieten staan: 'Anansi, de Gouverneur weet overal van!'

Ze verkochten de computers aan het Openbaar Ministerie en van het geld kochten ze een zeiljacht met kapitein en al. Daarmee stoven ze de oceaan over naar het Volmaakte Land van de Vrijheid. Daar hadden Pforn en Gézo weer nieuwe namen, dat waren ze intussen zo gewend geraakt. Dit keer hadden ze het zelf bedacht: Pfornschlegel kortte zijn naam áf tot ORNY SLY en Gezorenplatz kortte de zijne ín tot KAY ZOREN. Zo bleven ze hun hele leven heten en al hun kindertjes ook. Daarmee hadden ze toch iets overgehouden van hun geschiedenis. Ze kregen een mooie loopbaan als snuffelaars bij de politie en daarna vestigden ze hun eigen bureau:

ZOREN & SLY

private investigators

Het is niet zeker of dat de gedroomde vrijheid was, maar één ding staat vast: het kostte Anansi heel veel tijd om zijn web weer in orde te krijgen.

De toverplantage

Scheepskakkerlak Koeka Radja had genoeg van het zeemansleven. Op een nacht kroop hij van boord; langs een tros liet hij zich zakken naar het palmenstrand van een maanverlichte baai. Daar ontmoette hij een schutterig wezentje en hij probeerde haar te vangen. Ze zei: ‘Ik heet C'marona, ik ben maar een garnaal van niks. Vreet mij niet op, ik heb het toch al zo moeilijk.’

Kakkerlak antwoordde: ‘Ik ben hier niet geland om je op te vreten, ik wil alleen de weg vragen. Ik ga mijn Fortuin zoeken.’

‘Dat lijkt mij ook wel wat,’ zei C'marona. Laten we samen óns fortuin gaan zoeken.’ Ineens hadden ze een plan en niets was miezerig meer.

‘Veel fortuin is hier op het strand niet te vinden,’ zei C'marona. ‘Laten we het land ingaan.’ Ze kwamen algauw in een wildernis, waar meer cactussen bloeiden dan bananenbomen.

‘Als dit het land is, laten we dan gaan jagen,’ zei Koeka Kakkerlak. Ze hadden nog geen vijf minuten gelopen of daar sprong ineens een kale papegaai achter een cactus vandaan. Niet zo'n geweldig exemplaar, meer een vel-over-been-model. Het oudje had zelfs een paar miezerige baardharen; geen lekker hapje dus. Bovendien jammerde ze om geld: ‘Vreemdelingen, wees grootmoedig...’

Daarbij keek ze vol verwachting, haar mond een spaarpot-spleetje.

‘Wij hebben nog geen cent op dit moment,’ zeiden ze. ‘Wij zijn op zoek naar fortuin.’

‘Dan moet je niet bij mij zijn,’ zei het bejaarde scharminkel. ‘Ga dan maar verderop.’

‘Wij zijn op weg naar verderop,’ zei C'marona. ‘Naar het zuiden, waar de slimme spin Cha Nanzi woont, de rijkste man van het eiland. Die zal ons helpen rijk te worden.’

Ineens had ze iets van een heks, die papegaaiendame. ‘Cha Nanzi?’ riep ze uit. ‘Anansi bedoel je!’ En daar begon ze te kwetteren en te schelden! Koeka Radja kon er geen touw aan vastknopen, omdat ze het in haar eigen landstaal deed. Tenslotte zei ze: ‘Mijn naam is Nana Lora; noem mij maar Lora.’

Ze nam Koeka en C'marona mee naar haar huisje, dat midden in een grote tuin stond. In die tuin groeide helemaal niets. Wel was er een modern water-sprenkel-systeem aangelegd, maar uit de grond staken alleen keurige rijen plantenstompjes.

‘Dat heeft hij gedaan,’ klaagde Nana Lora. ‘Die Anansi van jullie! Alles heeft hij gestolen, mijn hele toverkruidplantageoogst, waar ik toverdrank van kook. Die planten waren al twee meter hoog, ZO-veel werk!’

Koeka Radja en C'marona konden zich voorstellen dat ze daar verdrietig van was. Maar waarom zou Anansi zoiets doen? Hij was toch rijk?

‘Precies!’ zei Nana Lora. ‘En waarom is hij rijk? Omdat hij mijn toverkruid komt stelen. Omdat hij het voor VRESELIJK VEEL GELD naar allerlei Buitenlanden verkoopt, omdat hij...’

En daar begon die scheldkanonnade opnieuw, nog altijd even onverstaanbaar. Toch bleek al spoedig dat Nana Lora niet helemaal in de vernieling was. Die slimme oude heks had NOG een plantage, een geheime! Die lag achter overhangende rotsen; je kon er alleen komen langs een levensgevaarlijk geitenpad over de steile kust. Daar stonden haar nieuwe planten wel drie meter hoog, onzichtbaar achter die rotsen. Daar plukte ze de bladeren waarvan ze de toverdrank brouwde die haar in leven hield.

Nu was ze bang dat Anansi ook déze tuin zou ontdekken en haar planten zou stelen. C'marona en Koeka Radja verzekerden haar dat dat onmogelijk was, want je kunt toch niet met bossen planten onder je arm langs dat onmogelijk smalle rotspad? Maar ze bleef ongerust en ze vroeg aan Koeka Radja en C'marona om 's nachts de wacht te houden. Dan kon ze eindelijk rustig slapen. Zo zaten die twee daar elke nacht onder een afdakje, een schuilplaats tussen de rotsen van waaruit ze de hele tuin konden overzien. Elke nacht werd de maan groter, maar alles bleef rustig.

Elke dag kookte Nana Lora heerlijke potjes voor ze met wonderkruid erin. Ze wisten zeker dat ze hun Fortuin gevonden hadden en ze hoopten dat Anansi de plantage NOOIT zou ontdekken.

Op een nacht werden ze opgeschrikt door een vreemd geluid: daar kwam een motorbootje aangevaren. En ja, het ging voor

anker bij de kust. Aan boord brandde geen enkel licht, maar dat was ook niet nodig, want het was volle maan. Tussen de rotsen door konden ze zien dat iemand heel voorzichtig van boord het water ingleed. C'marona begon met haar sprieten te snorren maar Koeka Radja zei in haar oor: 'Stil! Als het Anansi is betrappen we hem op HETERDAAD.' Daar lagen ze, in de schaduw van hun afdakje, vol ongeduld. Maar geen geluid...

Toen plotseling: een pikzwart-glimmende geestverschijning glipte over de rotsen zó van boven de plantage binnen - een rare krab met een mes tussen zijn tanden. ACHT poten ja, ANANSI!

'Heterdaad...' bromde C'marona gevaarlijk. Koeka Radja beet haar zachtjes in haar nek: 'Wachten!'

Anansi sloop door de tovertuin en overal sneed hij een paar planten af die hij in een grote rugzak stopte. Net wilde hij zich uit de voeten maken of: 'Halt! Halt!' sprongen ze op hem los.

Jammerend zakte de zwarte krab in elkaar, er was geen ontkomen meer mogelijk... De veelpoters hadden hem beet bij de flarden van zijn onderwaterpak. Ze bonden zijn poten bij elkaar met repen daarvan en sleurden hem mee naar Lora's huisje. Daar werd hij met kettingen vastgebonden op een stoel om bij te komen.

Koeka Radja, Lora en C'marona gingen naast elkaar aan tafel zitten. Daarop stond een heerlijk ontbijt gedekt, maar daarvan kreeg Anansi geen hap. Het leek wel zo'n verhoor dat je soms op de televisie ziet: ZO ging dat.

Nana Lora: 'Geef antwoord, wat heb je gedaan met die gestolen planten?'

Anansi: 'Ach Nana Lora, geef mij wat koffie. Ik heb zo'n dorst...'

Koeka Radja: 'Nee! Eerst antwoorden. Die planten, waar zijn die?'

Anansi: 'Ik weet niet, allemaal verdwenen... suiker en melk, alsjeblieft.'

C'marona: 'Geen druppel! VERDWENEN? Waarheen?'

Anansi: 'Ja, een beetje. Een BEETJE koffie maar, in een klein bekertje...'

Voor de volledigheid volgt hier een KORT VERSLAG met opmerkingen van C'marona en Koeka Radja.

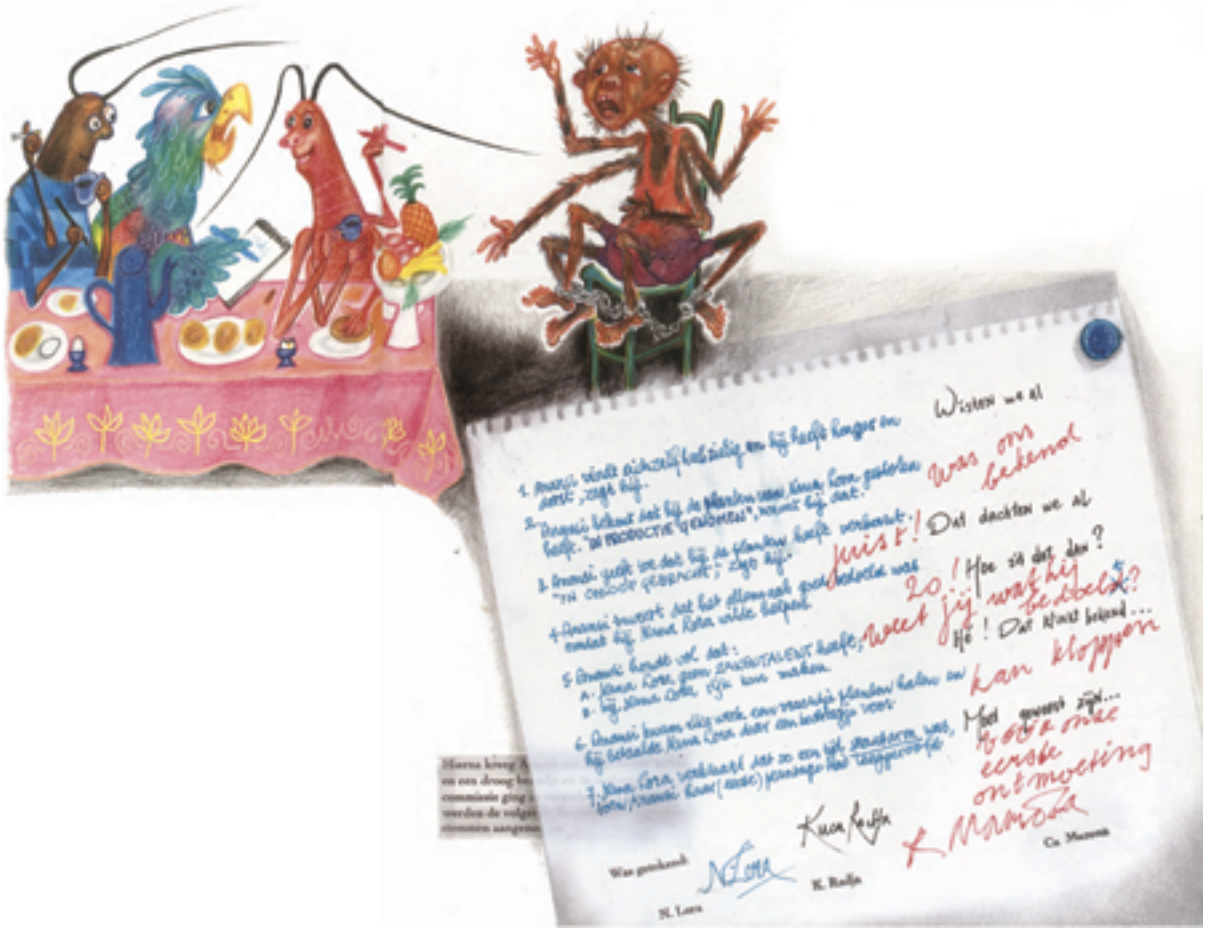

A. Anansi moest zo snel mogelijk opdonderen.
B. Nana Lora eiste een behoorlijke vergoeding voor de gestolen waren.
C. Anansi werd voorlopig vastgehouden in het huisje van Nana Lora.

Vervolgens werd Anansi op de hoogte gesteld van de Besluiten. Hij beloofde in zijn eigen belang mee te zullen werken en overhandigde aan de vergadering de sleutels van zijn kantoor in de stad.

Nu ging alles snel en haast vanzelf. De vergadering had ook besloten dat Anansi voorlopig goed behandeld zou worden (want aan folterpraktijken heb je nooit wat) dus mocht hij al zijn armen vrij bewegen.

Maar zijn benen bleven met kettingen vastgebonden, elk aan een stoelpoot.

Die avond haalde Lora een paar bezems en emmers te voorschijn en voor Koeka en C'marona elk een schoon wit petje. Daarmee gingen ze als schoonmakers op de bus naar de stad.

De volgende ochtend mocht Anansi mee aan de ontbijttafel zitten, al was hij nog vastgeketend aan zijn stoel. Koeka Radja en C'marona waren de hele nacht aan het werk geweest in Anansi's kantoor en ze brachten een heleboel papieren mee. En al het geld dat ze hadden kunnen vinden in de brandkasten. Hadden die eventjes flink schoongemaakt! ‘Anansi,’ zei Nana Lora, ‘wat had jij bedacht voor jezelf?’

Anansi verslikte zich in een broodje pindakaas. ‘Ik heb persoonlijke problemen met een of andere Overzeese Koninklijke Politie,’ zei hij. ‘Ik heb een paspoort nodig. Ik zie dat jullie drie blote, schone passen uit mijn kantoor hebben gehaald...’

‘Die zijn voor ons!’ riepen C'marona en Koeka Radja tegelijk.

‘Dan kan ík er toch eentje hebben?’

‘Die derde is voor mij,’ zei oude Lora. ‘Want wij gaan op reis met zijn drieën.’

Aan dat idee moest Anansi even wennen.

‘Als ik een beetje van mijn eigen reisgeld mag,’ zei hij tenslotte, ‘dan kan ik ergens wel een paspoort gaan vinden. Dan ga ik het weer koninklijk goedmaken met de Politie Overzee!’

Ze gingen op reis naar een heel nieuw land, waar Nana Lora nog vele jaren leefde onder een nieuwe naam. Ze woonde in een mooi, groot huis in een verborgen tuin, dankzij de zaadjes van de wonderplant die ze had meegenomen in haar tandenborstel. Toen ze doodging liet ze een heleboel geld na aan haar twee reisgenoten, en die lieten daarmee eem prachtige grafsteen voor haar maken op een deftige begraafplaats.

Want was ze ook niet werkelijk een kanon van een papegaai?

Ter herinnering aan onze grootmoedige vriendin
Lora O'CANON

En hoe ging het met Anansi? Dat is niet precies bekend. In elk geval is hij op weg gegaan naar een overzees Politiecorps. Dus als er iemand is van zo'n politie die dit leest: PAS OP, jongens, ANANSI KOMT ERAAN! Of misschien zit hij nu al midden tussen jullie in. Voor de zekerheid zou ik de hele zaak maar eens snel doorlichten!

Anansi zakt uit de lucht

Lang geleden kwam Anansi aan in het welvaartsparadijs, met zijn Surinaamse bagage van valies met rafeltouw, kartonnen doos en vogelkooi. Hij nam een taxi om naar zijn oude vriend Boenati te gaan, een arme hond die het vak van nachtwaker uitoefende. In polder Bemre, onder aan zo'n betonnen bergrug vol berghokjes voor mensen, drukte Anansi stevig op Boenati's bel. Hij wist niet dat twee meter ernaast een kookpotroostertje in de muur zat waarachter Boenati's stem af en toe kefte: ‘Wie daar?’ De taxichauffeur was een Amsterdamse driftkikker die zich opblies van ongeduld: ‘Me sente mottik hebbe, ik mot oppát!’

‘Wat krijgt u van mij?’ vroeg Anansi in zijn beeldigste Nederlands.

‘Neigenetwintig guide exclesief,’ snauwde de kikkerkop.

Nu had Anansi maar één kreukelig tientje bij zich, dus zei hij maar: ‘Gridimán-napinamán!’ Dat is een Surinaams spreekwoord, zoiets als: gierigaards zijn armoedzaaiers. Het sloeg eigenlijk als een tang op een varken, maar het klonk zó vreselijk dat die kikkerkop goed onder de indruk was.

‘Je krijgt een leuke fooi als je mijn bagage boven zet,’ zei Anansi. Want ineens herinnerde hij zich dat zijn vriend negenhoog woonde. En zoals je weet is Anansi liever lui dan moe.

‘Meneer, da-doenemenie. Dat sitnie in onse séja-o,’ zei de kikker.

En daar kon Anansi weer geen touw aan vastknopen.

‘Je krijgt dit tientje extra,’ zei hij en wapperde met zijn kreukelvodje of het een geparfumeerde zakdoek was.

‘Meneer,’ zei het groene kereltje. ‘Xeggu: dat doen we niet.’ Daar stond Anansi in de kou. Gelukkig kwam Boenati naar buiten, want het was al donker en hij moest naar zijn werk. Wat een hartelijke begroeting! Vreugdekreten, klappen op schouders en stompen in handen... Waarbij ze op en neer sprongen, met vreugdetranen.

Uit het portierraam klonk: ‘Afreek-nehére, haugste taat!’

‘U weet de deal,’ zei Anansi. ‘Tien gulden extra als de koffers boven staan.’

‘Nixterfan!’ riep Boloog en knipte alle autodeuren op slot.

‘Diebe gaasje blaaft mooi hier tot ik me betaling heb!’

Dat werd een vreselijke ruzie en Boenati keek ongerust toe.

‘Fodát geld gaat niemand hier slepe!’ kwekte de kikkerbek.

Anansi zei: ‘Ik heb een voorstel. Ik wed met u om een tientje dat ik direct iemand vind die wel wil slepen. Die stuur ik hierheen. Hier is vast een tientje om hem mee te betalen.’

Kort daarop verscheen een type in een winterjas tot op de grond. Hij zei met een krakerig oud stemmetje: ‘Ik heb de voordeursleutel van een paar heren in die kroeg daar. Ik moet bagage naar boven dragen, dan zou ik hier een tientje krijgen.’

‘En mén geld?’ vroeg de kikkerkop argwanend.

‘Zij komen afrekenen als alles boven staat,’ zei het mannetje.

Tenslotte smeet de Amsterdammer die hele valies-tas-doos- en vogelkooibagage de auto uit. Maar de oude vagebond bewoog niet. ‘Eerst mijn tientje,’ zei hij en de kikkerkop moest betalen.

Die vent reeg alles aan een soort plakkerig draad, en was hup! de deur in van het flatgebouw en hop! de deur weer uit zonder bagage. Daarna richting restaurant. Wat kon die ouwe rennen...

Niet lang daarna kwamen die twee buitenlanders weer aanzetten.

‘Dan is hier nog tien gulden van mij,’ zei de ex-passagier.

‘Wat krage we nou? Ure mottik wachte! Seker dertig balle mottik fange!’ riep de chauffeur verbluft.

‘Je hebt toch al een tientje gekregen?’ vroeg Boenati.

‘En bovendien,’ zei Anansi, ‘heb ik met u gewed dat ik een kruier zou vinden. Die weddenschap heb ik gewonnen, nietwaar? Er zijn hier nergens koffers meer. Dan krijgt u nog twintig gulden, min tien gulden weddenschap, dus precies tien gulden.’

‘Ik gana de pliesie!’ schreeuwde de kwade kwaker.

‘Dan moet je wel vlug zijn,’ zei Boenati. ‘Want het bureau gaat bijna sluiten.’

De trouwe kameraden zijn daarna de stad ingelopen en Anansi heeft nog diezelfde nacht het vak van beveiligingsdienaar geleerd. Want Boenati zei: ‘Je moet een houvast hebben in je leven.’ Daar was Anansi het mee eens. ‘Niet één houvast, minstens een stuk of zeven,’ zei hij. ‘Wij spinnen bouwen dat trapsgewijze uit, zodat je langzaamaan van alle kanten naar het midden kunt.’

Dat vond Boenati heel ingewikkeld en dat is het ook.

De boodschappenlijst

Anansi had een zoon die N'tkoema heette, naar een Afrikaanse oom. Die zoon was een gruwelijk kind: hij wilde altijd alles hebben wat een ander ook had, zoals gouden gympen van het merk Strik-Die-Das. Niet alleen kostte dat een kapitaal uit M'Akoeba's huishoudbeurs, maar die zoon had ook nog de afgrijselijke gewoonte om minstens twee van zijn benen op tafel te leggen, met voet en al. Een vreselijk on-Afrikaanse afwijking waar iedereen compleet krankzinnig van werd. Had M'Akoeba nét gedekt met een schoon tafelkleed, dan zat die lummel daar op zijn stoel te wippen met aan elke kant van zijn bord een gore gymp! En liefst nog een derde been dwars over alles met nog een dérde gore gymp op het bord ernaast.

‘Je POTEN van tafel, jongen!’ had de hele familie al honderd keer geroepen. Maar het leek wel of N'tkoema doof werd zodra zijn voeten van de grond af waren.

Op een avond zat die vent weer eens aan tafel met twee grote modderschoenen naast zijn stripboek. Iedereen was al uit zijn vel gesprongen, behalve Anansi. Die zei alleen: ‘N'tkoema, ga eventjes een boodschap voor me doen. Ren vlug naar de Tabak en haal voor mij... Goed luisteren: ik zeg het maar één keer. Dit breng je mee:

Eén pijp-van-korenspier,
één pakje Watson-Kierewiet,
één onsje Djongos dubbelzwaar,
één boekje rijstpapier
en een aansteker.'

'Ja Pa,' zei N'tkoema. 'Maar we gaan eten.'

'Daarom juist,' zei Anansi. 'Ga snel, dan ben je zó terug. En vergeet niks, anders kun je nog een keer gaan.'

N'tkoema had niet veel zin; zijn broertjes en zusjes zaten al aan tafel of wasten hun handen. Maar hij was allang blij dat hij een lijstje boodschappen kreeg in plaats van een draai om zijn oren.

Tanta Tabak woonde niet ver en N'tkoema herhaalde braaf wat hij moest halen:

'Eén pijp-van-korenspier,
één pakje Watson-Kierewiet,
één onsje Djongos dubbelzwaar,
één boekje rijstpapier
en een aansteker.'

'Ho, ho!' riep Tanta. 'Eerst het één, dan het ander. Dat kan ik allemaal zo vlug niet onthouden... een aansteker zei je? Wát voor een aansteker?'

'Gas denk ik,' zei N'tkoema, want hij had een beetje haast. 'Geef maar wat.'

Tanta Tabak deed een aansteker in een grote zak. 'En verder?'

N'tkoema herhaalde zacht zijn lijstje:

'Eén pijp-van-korenspier,
één pakje Watson-Kierewiet,
één onsje Djongos dubbelzwaar...
ÉÉN BOEKJE RIJSTPAPIER!' riep hij.

'Want de aansteker hebben we al,' zei Tanta en trok een la open. 'Rijstpapier, waar hebben we dat ook weer? Ik weet het al, in de bovenste kast, linkerdeurtje! Ik ga de ladder even halen; pas jij op de winkel.'

Het leek een eeuwigheid. N'tkoema werd er ongeduldig van. Tenslotte ging hij het deurtje in waarachter Tanta was verdwenen, maar daar kwam ze al, zuchtend onder drie meter ladder. N'tkoema was blij hem over te pakken en heelhuids de winkel in te wankelen. 'Wat moet ik pakken?' vroeg hij boven op de ladder. 'Die rode doos onder het bakje met dat gele handvat,' wees Tanta. 'En dat middelste rechtse beige plastic doosje.'

Toen alles op de toonbank stond zei ze:

‘Welke rijstpapier wil je?’

‘Weet ik niet, geef deze maar,’ zei N'tkoema en griste het grootste pakje vloei uit een doos. Want hij had haast, hij wilde snel weg. ‘Weet je 't zeker?’ vroeg Tanta Tabak. ‘Die zijn voor speciale grassigaretten. Is dat wat jouw vader rookt? Ik zou die andere maar nemen.’

‘Geef maar allebei!’ riep N'tkoema, opgelucht over zijn eigen vindingrijkheid.

Tanta stopte de twee soorten rijstpapier in de grote zak. ‘En verder?’ vroeg ze.

N'tkoema ratelde:

‘Eén pijp-van-korenspier,
één pakje Watson-Kierewiet,
ÉÉN ONSJE DJONGOS DUBBELZWAAR!’

‘Want rijstpapier en die aansteker hebben we al,’ viel Tanta bij. ‘Een onsje Djongos dubbelzwaar? Bedoel je: een dubbelzwaar

onsje? Dus twee onsjes Djongos? Of één onsje dubbelzware Djongos?'

'Weet ik niet, hoe weet ik dat nou?' zei N'tkoema ongeduldig.

'Geeft u maar wat. Wat u denkt.'

Tanta Tabak dacht hier diep over na. 'Xounieweten,' zei ze tenslotte. 'Bovendien verkopen we helemaal geen dubbelzware Djongos. Volgens mij bestaat dat niet eens. Er is zware Djongos en halfzware Djongos en gewone Djongos en lichte Djongos. Maar DUBBELZWAAR? Nooit van gehoord.'

'Ou-woe!' kreunde N'tkoema. 'Geeft u... Ik neem twee onsjes zware, dan heb ik dubbelzwaar. Dat bedoelt hij vast.'

Tanta Tabak nam twee pakjes tabak en stopte die zorgvuldig in de grote zak.

'En verder?' vroeg ze.

'Verder,' raffelde N'tkoema blij, want hij voelde dat het nu begon op te schieten:

'Eén pijp-van-korenspier,

ÉÉN PAKJE WATSON-KIEREWIET!'

Hij grinnikte opgelucht.

'Want de zware Djongos hebben we al, en het rijstpapier en de aansteker. WATSON-KIEREWIET,' herhaalde Tanta, alsof het een verschrikkelijke vloek was. 'Dat heb ik lang niet verkocht!' Ze schudde haar hoofd. 'Die fabriek is volgens mij allang de pijp uit. Watson - Qui - Revít nog aan toe...'

N'tkoema sloeg zijn ogen naar het plafond. 'Ik weet het al!' riep Tanta plotseling en ze greep de telefoon. Ze tikte een nummer en riep: 'Ja... Tabaksmuseum? Tanta hier... Ahammm, ja hoor. Mi goedoe, jij ook...' N'tkoema beet op zijn lippen, maar hij dorst niet weg te lopen zolang hij niet zijn hele lijstje bij elkaar had. Eindelijk hoorde hij Tanta zeggen: 'Je hebt toch Watson-Qui-Revít? Nog een hele karton, zei je laatst. Ja hoor, voor Anansi. Ik stuur die jongen van hem langs.'

Aan het andere eind van de lijn volgde een heel geprevel. Tenslotte legde Tanta de hoorn neer en rekte zich behaaglijk uit.

'Hèèè,' zuchtte ze. 'Je kan mijn fiets nemen jongen, als je hem op slot zet. Je weet toch waar dat Tabaksmuseum is? Mijn vriendin gaat je een pakje geven, gratis voor niks. Anti-kwaries-waterdicht.'

N'tkoema greep de sleuteltjes en de fiets en speerde naar het Tabaksmuseum. Een kwartiertje later was hij terug en legde het pakje Watson-Qui-Revít en de fietssleutels op de toonbank.

'Mooi gedaan, mi boy!' zei Tanta Tabak en stopte het pakje in de grote zak bij de andere spullen. 'Aansteker, rijstpapier, dubbelzware Djongos en Kierewiet! Wat verder nog?'

'Alleen: ÉÉN PIJP-VAN-KORENSPIER...' hijgde N'tkoema. 'Vlug...'

'Een pijp van korenspier!' riep Tanta uit.

'Nou heb ik nét...' Ze pakte N'tkoema bij zijn nek en sleurde hem naar de winkeldeur. 'Zie je die vogel daar in zijn Jaguar stappen? Dat is Ibis, de pijpenreiziger. Hij heeft ze in zijn koffer; houd hem tegen!'

N'tkoema holde het plein over richting parkeerplaats, waar meneer Ibis juist zijn lange nek boog om in zijn auto te zakken. Die spinnenjongen had geweldige benen en nog wel vier, maar hij was niet zo snel of Ibis startte zijn motor al en reed weg. Alleen moest zijn auto nog langs een ingewikkeld slangenpad naar de uitgang van de parkeerplaats, dus intussen rende N'tkoema langs de straat naar die uitrit. Daarbij passeerde hij fietsen, brommers, ja zelfs een

taxi, en met een reusachtige sprong over een geparkeerde kinderwagen greep hij het portier en rukte het open. ‘Stop!’ hijgde hij naar binnen. ‘Stop alsjeblieft!’

Met piepende remmen schoot Ibis achter het stuur vandaan, een pistool in zijn hand. N'tkoema viel er totaal van onderstеboven. Tegelijk ging een gierend alarmsignaal af en meneer Ibis gilde in zijn autotelefoon: ‘Overval! Overval!’

‘Meneer!’ probeerde N'tkoema over alles heen te schreeuwen. Hij dorst niet op te staan, want dan zou Ibis hem zeker doodschieten. ‘Ik kom van de TABAK op de hoek. Die dame wil u spreken!’

Maar Ibis luisterde niet, of misschien kon hij niks horen of zien door de razende sirenes en blauwe knipperlichten van aanstormende politieagenten. Ze sleurden N'tkoema overeind en sloegen hem in de handboeien. Als een vod werd hij in een overvalwagen gesmeten en meegesleurd naar het politiebureau.

Ondertussen begon het M'Akoeba te vervelen dat haar zoon nog steeds niet aan tafel zat. De hele familie had gewacht, maar nu waren ze toch begonnen aan haar heerlijke pindasoep. Dus belde ze de tabakswinkel en vroeg waar dat luie kind van haar uithing.

'Mijn gunst, ik weet niet,' zei Tanta Tabak. Ze had alles vanuit haar winkeldeur gezien, en volgens haar: 'Die zoon van je, Sisa Akoeba! Hij zit bij de politie, misschien in de gevangenis!'

M'Akoeba vroeg niet eens waarom Tanta Tabak niet tussenbeide was gekomen. Ze zette haar hoofddoek op, ze rukte haar bromfiets uit het berghok en ze vloog naar het Hoofdbureau van Politie. Het duurde even voor ze het kantoor gevonden had waar men iets afwist van haar zoon N'tkoema. 'Was allemaal een misvertand!' riep de politie vrolijk. 'De vrouw van de tabakswinkel heeft alles uitgelegd. Die jongen is allang weer thuis...'

Dus klom M'Akoeba weer op haar bromfiets, om haar verstoorde maaltijd voort te zetten. Maar thuis was de maaltijd nog steeds verstoord: N'tkoema was nog helemaal niet thuisgekomen.

Hij was intussen bij Tanta Tabak, samen met meneer Ibis. En alle drie maar grijnzen. Tanta kocht voor N'tkoema de mooiste pijp-van-korenspier uit het koffertje van meneer Ibis, waarna die vogel er weer vandoor vloog. Eerst schreef ze alles in haar klantenboek, toen stopte ze de pijp bij alle andere spullen in de zak en vouwde die zorgvuldig dicht. Ineens leek het of N'tkoema geen haast meer had...

'Verder nog iets?' vroeg Tanta.

'Ja,' zei N'tkoema. 'Wat is in godsnaam KORENSPIER?'

'Dat zie je toch,' zei Tanta Tabak. 'Een maïskolf, daarvan gemáákt. Maïs, dat heet KOREN. Popcorn, dat ken je toch? Dat is maïs. En de SPIER is waar die dingetjes omheen zitten, die popcorn-korrels.'

Maar N'tkoema luisterde niet meer, want hij had ineens weer heel erg haast! Als een pijl uit een boog vloog hij op zijn vier voeten naar huis. Hij rende de eetkamer binnen en plofte de zak op de lege tafel en zijn achterste op een stoel.

'Zo jongen, dank je wel,' zei Anansi. 'Heb je alles?'

'Jawel,' hijgde N'tkoema en keerde de zak ondersteboven.

'Eén pijp-van-korenspier,
één pakje Watson-Kierewiet,
één onsje Djongos dubbelzwaar,
één boekje rijstpapier

en een aansteker.’

‘Dat is mooi,’ zei Anansi en bekeek de pakjes zorgvuldig. ‘Kun je lezen? Roken... is zéér geváárlijk voor de volksgezondheid.’

Hij zwiepte alles weer in de zak en gooide die in de prullenmand. ‘Nu ga je naar M'Akoeba in de keuken, misschien krijg je

daar nog een restje.’ Of zei hij: LESJE?

N'tkoema moest komen zitten met al zijn vier voeten onder de tafel en M'Akoeba krabde de soeppan voor hem leeg.

Hij kreeg spijt dat hij er niet afgekomen was met een draai om zijn oren, dan zou zijn kommetje vast voller zijn geweest. ‘Misschien heb je nu eindelijk iets geleerd,’ zei M'Akoeba.

N'tkoema moest even nadenken. ‘Ja,’ zei hij. ‘Ik weet nu eindelijk wat KORENSPIER betekent.’

Eten voor Oma

Sinds de tijd van Roodkapje brengen kinderen soms eten naar hun oma. Dat waren toen gevaarlijke tijden! Tegenwoordig moet ook een Anansi-kind wel eens eten naar Oma brengen, zoals Finifoetoe. Moeder Akoeba zei: ‘Ik heb rijst met cassave voor Oma gekookt en bakbanaan en een lekker stukje kip. Breng dit even naar haar toe.’

Daar ging Finifoetoe naar beneden
in de lift: fiti-ploek, fiti-ploek,
met haar schaaltje op de arm
in een schone witte doek.

Bij Oma's flatgebouw ging ze weer in een lift, nu naar boven: hiejiejiejieu-úúúuw!

Daar belde ze aan. En niks geen boze wolf tegengekomen, zo zie je maar hoe veilig onze

buurt tegenwoordig is. Zelfs onderweg een paar bloemetjes geplukt voor Oma, want dat was toch het leukste van Roodkapje. Weer flink gebeld, twee - drie keer. Maar wat Finifoetoe ook probeerde: Oma Spin kwam niet aan de deur. En hoe ze ook riep of op de deur bonkte: het bleef doodstil in Oma's huis.

Finifoetoe begon ongerust te worden; misschien wás er wel iets met Oma. Misschien was ze wel gevallen en kon niet meer opstaan om bij de deur te komen. Maar dan kon ze toch wel terugroepen? Misschien was ze bewusteloos, misschien was ze wel dood!

In paniek rende Finifoetoe de trap af en naar een politieauto aan de overkant. Het arme kind was helemaal in de war! Agent Konijn zag dadelijk dat er een drama aan de gang was.

'Ben jij niet een Anansi-kind? Ik ga jouw vader bellen.'

Hij kneep veel keertjes in zijn autotelefoon en gaf Anansi kort bericht. Anansi begreep dat er iets ergs kon zijn met Oma:

'Ik kom meteen...' En daar kwam hij al aangescheurd in zijn jeep.

'Pa, heb je de sleutel van Oma bij je?' vroeg Finifoetoe.

'Nee,' zei Anansi. 'M'Akoeba heeft hem in haar tas. Ze is de hele dag uit werken. Maar ik verzin wel wat! Ik heb je grote broers opgeroepen dat ze direct naar Oma's flat moeten komen. Want met zijn allen verzin ik nog veel meer.'

Ze belden weer aan, wel duizend keer, maar vruchteloos. Intussen loerde Anansi af en toe onder de deksel van het schaaltje.

De buren kwamen erbij en zeiden:

'Misschien is ze wel uitgegaan.'

'Dat kan helemaal niet,' zei Anansi.

'Ze is gisteren aan haar ogen geopereerd,' legde Finifoetoe uit. 'Ze kan vandaag niks zien, ze moet één dag een verband om.'

Dus vond iedereen het niet geruststellend dat Oma geen antwoord gaf op al het lawaai dat ze stonden te maken. Want Oma was toch niet doof? Nee, zeker niet.

Daar kwam Fientjes oudste broer Galíbio naar boven, de glazenwasser. 'Misschien is Oma wel uitgegaan,' zei hij.

'Dat kan niet,' zei Anansi.

'Ze kan niks zien,' riep Finifoetoe.

'Ze is geopereerd, ze ligt in het verband,' riepen de buren.

'Dan moeten we direct naar binnen,' zei Galíbio ferm.

'Jij kan het doen,' zei Anansi. 'Ga omhoog langs de gevel naar Oma's balkon. Dan kun je zo naar binnen.'

Alle buren gingen mee naar de achtergevel met de balkons. In een wip zwaaide Galíbio over de balustrade van Oma's flat.

'Wat zie je?' riep iedereen. 'Is het vreselijk? Bloedt ze erg?'

'Nee,' riep Galíbio. 'Ze heeft de deuren op slot en de gordijnen zijn dicht! Ik kan niks doen!'

'Sla de ramen in, breek de deuren open!' riepen de buren.

Maar Anansi had een beter plan. 'Kom maar terug!' riep hij. Want daar kwam zijn tweede zoon, Siegfried de schoorsteenveger.

Hij luisterde naar alles en zei: 'Misschien is ze uitgegaan.'

'Dat kan niet, ze kan niks zien,' zei Anansi.

'Ze is geopereerd aan haar ogen,' zeiden Galíbio en Finifoetoe.

‘Ze moet de hele dag een blinddoek om!’ riepen de buren.

‘Dan moeten we direct iets doen,’ zei Siegfried. ‘Naar binnen.’

Anansi stuurde Siegfried het dak op. Hij moest door de luchtkoker naar Oma's keuken zakken om van binnen de deur open te doen.

Steeds meer loslopende honden, nieuwsgierige katjes en kwetterende straatmussen keken hoe Siegfried uit het gezicht verdween. Toen dromden ze mee naar binnen tot voor Oma's deur.

‘Stilte! Koppen dicht!’ riep Anansi. ‘Zo kunnen we niks horen.’

Eindelijk klonk de stem van Siegfried:

‘P'Anansi! Hoor je me?’

‘Doe open!’ riep Anansi. ‘Heb je Oma gevonden?’

‘Ik ben boven de afzuigkap,’ klonk het.

‘Ik kan er niet door. De ventilator zit ervoor. Ik kan niks doen!’

‘Kom dan maar weer terug!’ riep Anansi.

Want daar kwam Fientjes derde broer uit de lift: Sami, de slotenmaker.

Iedereen slaakte een zucht van verlichting en Anansi legde uit wat er aan de hand was.

‘Is Oma niet gewoon even uitgegaan?’ vroeg Sami.

‘Dat kan niet, gisteren oogoperatie, kan niks zien!’ riepen Anansi, Galíbio en Finifoetoe tegelijk.

‘Ze moet dag en nacht een blinddoek om,’ schreeuwden de buren.

‘Dan is er iets gebeurd, dan moet er iets gebeuren,’ zei Sami. Hij pakte zijn tas met gereedschap en begon vakkundig het slot open te peuteren. Na even frunniken en tikken vloog plotseling de deur naar binnen.

‘Hoera!’ riepen de bromberen, gemene teven en jakhalzen eromheen. Maar BONK! De deur kwam niet ver...

‘Ze heeft de ketting erop,’ zei Sami bleek. ‘Die is van extra-sterk hardstaal, die heb ik zelf geleverd. Daar heb je een thermische lans voor nodig en die heb ik niet bij me.’

Finifoetoe gilde door het spleetje: ‘Oma! Oma, doe open! Je eten heb ik hier! En nog iets...’ Ze zocht haar boeketje.

Toen kwam Anansi's vierde zoon: Kodjo de kachelsmid. Hij had dat vak grondig geleerd en hij wist alles van metalen. Allemaal tegelijk vertelden ze wat er aan de hand was, tot Kodjo eindelijk begreep dat Oma op geen enkel geluid reageerde.

‘Is Oma niet gewoon de stad in?’ vroeg hij.

‘Kan niet! Geopereerd, ziet niks!’ schreeuwde de Anansi-familie.

‘Ze moet levenslang een blinddoek om,’ gilden de omstanders.

‘Ja dan...’ zei Kodjo. ‘Dan moet er worden ingegrepen.’

‘Die ketting moet los,’ riep Anansi. ‘Je toverdranken, Kodjo!’

Kodjo haalde een glazen buisje uit zijn rugzak en goot daarin een paar druppels uit allerlei toverflesjes die hij bij zich had. Ademloos zag iedereen hoe hij het buisje een hele tijd schudde. Hij prevelde een toverformule: ‘Reactio... immedio... actio!’ Met een grote pincet pakte hij een prop watten en goot de rokende vloeistof erop. Hij pulkte de prop door de spleet van de deur tegen de ketting aan en keek op zijn horloge.

‘Nog ongeveer vijf-en-veertig-honderd seconden,’ zei Kodjo en hij begon achterstevoren af te tellen. De menigte telde steeds

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

dreunender mee: ‘Drie-en-veertig-honderd,
twee-en-veertig-honderd-negen-en-negentig...’ enzovoort, enzovoort.

Ineens kwam Anansi's vijfde zoon uit de lift: Broer, de ziekenbroeder. ‘De ambulance staat voor!’ riep hij.

‘Kom,’ wenkte Anansi. Hij vertelde Broer in zijn oor wat er aan de hand was. Intussen telde Kodjo door en hield al die tijd zijn pincet in de deurspleet. En alle makke schapen, papegaaien en gedrilde juffershondjes volgden hem in koor:

‘Honderd-vier-en-twintig, honderd-drie-en-twintig...’, enzovoort.

Broer Broer zei alleen: ‘Is ze niet gewoon de deur uit?’

‘Kan-niet-oogoprasie-ziet niks!’ fluisterden de Anansi's terug. En sommige toehoorders dreunden: ‘Blind voor het leven!’

‘Mei... Nchòtt!’ riep Broer. ‘Waarom doen jullie niks?’

Intussen telde Kodjo rustig omlaag tot nul, stak zijn pincet omhoog en riep: ‘We have lift off!’ De deur vloog dwars door de ketting naar binnen en daar stond Anansi al met het schaaltje in Oma's hal.

‘Nu iedereen naar huis,’ riep Broer vakkundig. ‘Dit is een ongeval, alleen familie toegelaten.’ En hij deed de voordeur dicht.

‘Oma!’ riep Finifoetoe.

‘Stil kind,’ zeiden haar broers. ‘Wat gaan we doen, P'Anansi?’

Anansi deed het licht aan in de keuken en zette het schaaltje in de magnetron. ‘Oma zoeken,’ zei hij. ‘Galíbio, ga alle gangen na. Sami en Siegfried, doorsnuffel de salon, ofwel de voorzaal. Kodjo, jij kijkt in alle kasten. En Broer, bekijk de badkamer. Nee, niet de slaapkamer, daar kijk ik zelf straks. En Finifoetoe blijft hier in de keuken, zij is nog veel te klein.’

Terwijl ze allemaal druk bezig waren ging Anansi aan tafel zitten en at smakelijk van M'Akoeba's fijn bereide avondeten.

‘Wat doe je nu, Pa?’ vroeg Finifoetoe. ‘En Oma dan?’

‘Kind,’ zei Anansi, ‘dit is een noodtoestand. Je weet maar nooit wanneer je weer iets krijgt.’

De broers doorzochten het hele huis, maar geen spoor van Oma.

‘Oma is thuis,’ zei Anansi. ‘Dus moet ze in de slaapkamer zijn. Wacht even tot ik dit schaaltje leeg heb.’

Finifoetoe maakte de voordeur open en raapte haar vertrapte boeketje van de mat. Ze ging ermee naar Oma's slaapkamer en opende de deur op een kiertje. Toen slaakte ze een KREET: zo'n vreselijke gil dat je niet wist of het van doodschrik was of van vreugde. Alle spinnenkerels kwamen aangerend en wat zagen ze?

Daar zat Oma in het donker met een koptelefoon op. Ze luisterde naar haar favoriete salsaband en haakte kleedjes van katoen, iets waar ze haar verbonden ogen niet bij nodig had. Om haar heen lagen al vijftig witkanten spinnenwebjes! Ze had die gil gehoord: ze zette haar koptelefoon af en riep vrolijk: ‘Hallo! We gaan meteen samen koken, ik ruik al wat ik wil... Gebakken banaan en rijst met cassave. Er is nog kipvlees in de ijskast.’

Die avond ging niemand hongerig naar bed, vader Anansi zeker niet.

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***

Noni Lichtveld, ***Anansi tussen god en duivel***